

HERBERT

O B S A H

Vladimír Boudník	----- Umění - Explosionalismus	str. I
Marie Hromádková	----- Redaktorce Marcelle Vaňorné/Rudé právo/ o životním prostředí	2
Josef Vondruška	----- Prý jsem nemocnej	6
Rozhovor s Frankem Zappou	.....	6
Jaroslav Seifert	---- Praha ve snu	11
Vladimír Boudník	-----Jedna sedmina	12
Bohumil Hrabal	-----Deník psaný v noci	17
I.B.	-----Přerušovaný křik	21
Zmrzlík	-----Ze sbírky země víl a duchů	22
Juzek	-----Mejdlo na jedničce	30
Egon Bondy	-----Velká kniha III. oddíl- Ožralá Praha	32
Rudolf Battěk	-----Tak pravil John Baker	40

Prosíme čtenáře, aby omluvily, že v tomto čísle nejsou kapitoly ze života.

...Urážek se neboj vavříny nežádej, nedbej
jestli pochvaly nebo hany se přihneou,
s hlupákem se nehádej.

P y š k i a

Umění - EXPLOSIONALISMUS

Vladimír Boudník

24. března 1949. - Praha

Lidé! Pronikáte tajemstvím věd, společnosti a sebe samých. Přes

to jsou na světě prvky, které vás zatěžují. Je to umění a jeho mluvčí. Kolik z vás stálo, úplně zmatené, před obrazy určitých malířů a odcházelo od nich zklamaně a s lítostí nad vlastní nečinností. Co filmů a kolik set propagačních spisů vyšlo a mnohdy a ani jediné s obou nezbudilo u vás hlubší zájem o věc. Doufám, že po přečtení následujících řádek budete mít ne jen zájem, ale že budete v mnoha případech lepšími výtvarníky nežli ti, kteří vás dříve deprimovali. Většími, jeli váš život prožitý s nimi, nežli život uvedený s výtvarníky.

Picasso, Surrealisté a zmetmodernisté budou vám srozuměni/... to-li? Spadne?/gloriola božství jim spadne z hlavy. Svět se zochvěje pod nástupem umění vyvrhého z lidu. Naše planeta bude neprebernou klenotnicí tvarů a nových podnětů. Nadchází umělecký vrchol lidstva.

Rozbor: Někdy se náhodně seznámíte s cizím člověkem a když ho opustíte, deset let vám na něj nepříde vzpomínka. Po deseti letech jej opět potkáte a v onom okamžiku si uvědomíte, že jste toho člověka někde viděli. Tvar jeho tváře vyvolá ve vás vzpomínku na základě v minulosti vytvořených představ. Právě tak je tomu s city a prožitky, které se ukládají ve vašem mozku a i když jsou uloženy v podvědomí, vytváří vás jako konečnou výslednici v řetězu po sobě jdoucích přítomností. Když tvoříte obraz, budujete jej na základě předešlých vlivů, starších nebo mladších - tedy na základě inspirace. Nikdo tedy nemůže - vzhledem k vesmírnému dění předejít současnost, leda vzhledem k činnosti současníků.

Každý z vás si pamatuje, že někdy si vytváří pomocí "fantasie" z mraků, skal, z litého olova o vánočních - různé světské podoby. Právě tak je tomu, zahleďte-li se na oprýskanou zed, mramor - vidíte ve skvrnách tváře postavy, plocha se stává prostorem, vše se prolíná, ožuje. Zde se vlastně křátky vaše představy rozjítrují nakupeninou plošných tvarů, odpovídajících oněm představám. Vy vlastně vidíte svůj vlastní život převedený do dvou rozměrů, tedy do plochy. Pochodující fantasie může na základních prvcích budovatí sta a sta původních tvarů a kompozicí. Rozumějte, na základě životních prožitků a uvědomění si jich prostřednictvím skvrn. Někteří z vás jdou do škol, aby se naučili kreslit a malovat. Po pěti, šesti letech se vaše předsevzetí vyplní, a to je mnohdy vše. Mezírada plamen nadšení vyhasne během studie a vy, vzdor řemeslné dovednosti, nevíte co světu říci. Kdybyste se však soustřeďovali k tvorbě pomocí skvrn, naučili by jste se výtvarně vyjadřovat za několik dnů, nejvíce týdnů - ecco bohatší by byla vaše tvorba! Bohatší o tolik mraků, o co více zralých prožitků má váš život i proti vycvičenému umělci ze škol. Nezáleží na tom, jste-li havíř, inženýr, technik, žena, ..., - nebyli to lidé života, kteří obohatili nejvíce kulturní svět? Je pochopitelné, že umělecké školy budou existovat i nadále. Ale oproti minulosti nebudou umění řemeslně vyučovat, nýbrž budou umění ze svého kolektivu vydávat.

Připouštím že teoreticky máte pravdu a že by to tak mělo být.

V čem Vám odporuje praxe?

O vědecko-technickém rozvoji se v skutku mluví kam až paměť sahá. Ekonomické výsledky, produktivita práce, technická a konkurence schopná úroveň výrobků i stav naší přírody ukazují, že než se dostaví v potřebné míře kýžený technický rozvoj bude situace ještě horší než je dnes. Těžko nás může utěšovat, že tyto problémy má celý svět, když slyšíme, nebo se můžeme dočíst že:

-V ČSSR je člověkem uvolněný tok odpadové hmoty desetinasobný proti světovému průměru/cca 35 t odpadů na každého občana a to i odpadu toxického/

-Investice na ochranu životního prostředí jsou malá a dosud měly klesající tendenci.

V 6. pětiletce představovaly 0,3% užitého národního důchoodu a 0,85% celkových investic

-Patříme ke státům s vysokými emisemi kysličníku siřičitého, které působí ročně 15-20 miliard hospodářských škod. Počítáno bez zdraví lidí, poškozování nenahraditelných kulturních památek, vyhynutí a ohrožení různých přírodních druhů-rostlin a živočichů, devastace krajiny a pod. Tato fakta znáte jistě lépe než já, protože teprve v poslední době se o těchto věcech více informuje veřejnost.

Proč u nás "Není snadné podívat se novými očima a hlavně příliš pomalá bývá cesta od nápadu k realizaci."? /Váš článek/.

Píšete že ovzduší je celosvětovým problémem a uvádíte nás a NSR, ale emise kysličníku siřičitého na km čtverečný je u nás 25 tun a v NSR 15,26 tun a na obyvatele 0,21 t -ČSR a 0,062t -NSR.

I když značná část těchto látek jde prý vzduchem nebo vodou mimo naše území, asi nám to nebude stále procházet beztrápně. Kolik to bude stát valut, když ponímu, že i naši sousedé jsou lidé.

Proč se umí lépe "dívat na svět novými očima" země, které produkuje jen pod 10t kyslič. siřičitého na km čtvereční -v Bulharsku, Rumunsku, Rakousku, Švýcarsku, Irsku, Portugalsku, Španělsku, Finsku, Norsku, Švédsku? Jejich zkušenosti by byli zajímavé, neboť to jsou země nám v mnohém blízké.

V Rudém Právu se psalo, že na našem severu dělají opatření proti emisím a budou investovat 2mlrd v pětiletce. To jistě situaci nevyřeší, ale je to jistě pokrok.

Píšete, že atomové elektrárny jsou řešením pro zvýšení čistoty ovzduší, ale co voda? Slyšela jsem, že až bude hotová elektrárna Temelín, bude mít Vltava radioaktivní vodu, nešlo by to jinak a je to vůbec pravda?

Uvádíte kladné příklady technického pokroku/MNV a JZD Lysán.L. a říkáte, že na podobné další problémy existují vědecko-technická řešení a že se využívají málo.

Můžete mi říct kdo tu vládne a může poručit? Pokuty přece věci neřeší, ty se stejně platí ze státního nebo družstevního a pokud je zaplatí ředitel nebo předseda ZD, ti se asi umí odškodnit, vždyť "za to nemohou".

Nebo se snad vychází z toho, že po nás může přijít potopa?

Vy tvrdíte, že příčina je v resortismu-požná, že nejsou dostatečně upravené právní normy-asi je to také pravda.

A co strana, ta přece dosazuje má konečné slovo při dosazování funkcionářů, hodnotí jejich práci a volá je k odpovědnosti.

Kdo schvaluje plány výstavby, na které se asi musí šetřit a proto se staví převážně na úvěry.

Od r. 1950 z asi 130.000 zastavěných hektarů Půdy se 90% postavilo na půdě I.a2.bonity/RP 25.I./
Ztráta produkce způsobená erozí představuje 421.000 hekt.
/RP 25.I.84/. Z celkového úbytku 421.000 ha v období 1968-
80 př. bylo 31% půdy převedeno do kategorie neplodných ploch.
Úbytek zem. půdy 1983 činil zhruba 5.000 ha, méně ve srovnání
s předcházejícími léty /RP 31.I.84/
Rudé Právo z 25.I.84. také píše, že "...se daří snižovat úbyt-
ky orné Půdy zejména dalším rozoráváním luk a pastvin."

Tyhle problémy by snad nemusely být tak náročné pro vědu a techniku? A co ponalé tempo výstavby čističek, konstatované také v RP? V letech 1971-1975 se jich postavilo 408 kusů a v letech 1976-80 jen 69 kusů a přitom že všech států RVHP máme nejmenší zásobu vody na obyvatele a den /150 litrů SSSR 2.500l/.

Proč všech nedostatků stále přibývá, místo opaku? Podle Rudého Práva bylo kv době konání III.sjezdu rybářů zaznamenána no 191 případů znečištěných vod se škodou 4,25mil Kčs jen na rybách a v r.1982 již bylo 237 havarií se škodou 9mil Kčs jen na rybách. A přes 5.000ha vodních ploch je vyřazeno z rybolovu v důsledku nadměrného znečištění /inf.RP 23.I.84/.
Vždyť pro Čecha je tato plocha něco jako moře!

Tvrdíte: "Brda je právě v onom resortismu, v řízení" podle ministerstev" a nikoliv podle společensky výhodné cíle a efektu". Vždyť máme tři vlády! Kdo na návrh těchto resortů poskytuje vyjímky ze z a k o n a ?
Je pravda, že nám občas řeka i vzduch otráví někdo jiný, jako například Dyjí. Bylo by zajímavé vědět jak skončilo šetření posledně publikovaného /televizi/ případu, už se o něm nemluví. Ale v Rudém Právu z 1.2.84 se píše, že "Každoročně je řeka Morava v období řepné kampaně totálně otrávena. V loňském roce jen v úseku místní rybářské organizace Strážnice na řece Moravě uhynulo 1500 kg kaprů, štik, línů a na Plavebním kanále 1300kg ryb...pokuty jsou neúčinné."

Než tedy, pani redaktorko, pomůže technika, pojdou všechny ryby, žáby, nebude čím zavlažovat, napájet a po vykoupání v řece budeme mít žaludeční křeč bůh ví z čeho, jak se stalo loň na Labi ani né 25 km od jeho pramenů.
Co je technickým pokrokem v tomto případě:
v r.1983 bylo zemědělství dodáno 1775 tisíc tun průmysl.hnojiv /v čistých žlvinách/ tj. v přepočtu na 1 ha zeměd.půdy 260 kg.proti plánu 254,3 tis.xtun.V r. 1982 to bylo 257,8. /
/inf.RP 31.I.84/. V r.1960 to bylo necelých 100 na ha.

Odborníci ale tvrdí, že vzhledem ke stavu půd představuje únik na př. dusíkatých hnojiv do spodní vody i povrchové vody zhruba 40%. Co je tedy technický rozvoj?

Zároveň Vás chci upozornit na část problému životního prostředí v okrese Přerov. Program rozvoje životního prostředí tohoto okresu tvrdí:
"Podle rozborů prováděných podnikem povodí Moravy Brno.... je vývoj znečišťování u rozhodujících toků klasifikován podle tříd I-IV, kde se ukázalo pro stanovení jakosti povrchových vod rozlišují do tříd základních skupin:
a/rozpuštěný kyslík, BSK 5, oxidovatelnost, saprobita
b/rozpuštěné látky, nerozpuštěné látky
c/pH, teplota vody...."

A situace vypadá takto:

		1978	1979	1980
Bečva /Dluhovice/	a/	III	VI	VI
	b/	III	VI	VI
	c/	IV	IV	IV

Převažuje II.tř...tj. znečištěná voda.

		1978	1979	1980
Morava /Kojetín/	a/	IV	VI	VI
	b/	VI	VI	VI
	c/	III	III	VI

Převažuje III.tř. ...tj. silně znečištěná voda"

Potud III.kap. nazvaná Ochrana vod před znečištěním.A na str. 26 tohoto programu byste se dočetla, že:

"Jakost vody v řece Bečvě může již v r.1984 nepříznivě ovlivnit výstavba "barevné televizní obrazovky" v Rožnově pod Radhoštěm. V důsledku zavedení nové výroby barevné TV obrazovky je nebezpečí, že odpadové vody z Tesly Rožnov n.p. Sklounion Val. Meziříčí i po vyčištění znehodnotí vody řeky Bečvy specifickým způsobem.

Míra překročení podle dostupných údajů přibližně 366 činí u:

BSK	5.227	%	amoniaku	669	%
kaďnia	110	%	olova	68	%
niklu	72	%	stříbra	240	%
zinku	76	%	chromu	120	% atd.

Toto znečištění bude vážně ohrožovat zdroje pitné vody v oblasti Val. Meziříčí, Hranic, Přerova a dále v Pomoraví. Kolik je to asi obyvatel? Potom si program dává opatření, že požádá KNV Ostrava, aby to nepřipustil a požádal vládu CSR, aby Tesla a Sklounion-Osvětlovači sklo Val. Meziříčí směly do Bečvy vypouštět vodu až po recirkulaci. A jak to dopadlo?

4.října 1983 na II.řádném zasedání pléna ONV v Přerově byli poslanci seznámeni s usnesením vlády CSR č. 174 ze dne 13.7. 1983, jímž tato vyslovila souhlas s vypouštěním nedostatečně čištěných vod obou jmenovaných podniků odpadním kanálem vod Val. Meziříčí, s úkolem vybudovat do r.1990 nejpozději uzavřený vodní okruh bez vypouštění odpadních vod. Toto plenární zasedání rozhodlo, aby byla požádána Rada pro životní prostředí při vládě CSR o posouzení vlivu těchto znehodnocených vod na jakost léčivých pramenů Lázně Teplice na Mór. a povrchových vod řeky Bečvy, které napájejí prameniště pitných vod v okrese. Co udělala tato rada, nevím, ani jestli se něco nezlepšilo. Víím, že se s výrobou má začít v létě. Co je tady technický pokrok, a rozvoj?

Technický magazín T 84 č.2 si pochvaluje: "Konečně se podařilo vyřešit i chronický problém souběžné výroby barevných in-line obrazovek v několika zemích RVHP. Nám připadla výroba největších obrazovek o úhlopříčce 26 palců...."

Táži se jako Vy-kde je pravda? Nemá snad Vámi kritizovaný čtenář víc pravdy než mnohá teoretická úvaha?

Marie Hronádková
Kolského 1437
Praha 4, Jižní Město

JOSEF VONDRUSKA

P R Y J S E M N E M O N E J

Již nevím jak jsem se narodil
snad satan mne tu pohodil
z lidí se nepodobám nikomu
to spíš předpotopnímu netvoru

Osud mě do vínku smálu dal
potácím se tu stále sám
smutně se ploužím po zemi
snad jsem bytost z cizí planety

V mládí mi předvíдали káznici
teď říkají, že skončím v bláznici
mozek si tupím drogama
sotva již vládnou údama

Říkají, že prý jsem nemocnej
můj stav, že je velmi zlej
Však kdo chtěl by mě léčit ?
Vždyť nemocnej je celej svět

XX

R O Z H O V O R

S F R A N K E M Z A P P O U

Videaň, pondělí 28.června 1982 19,30 hod.

Stadhalle, sportovní hala schopná pojmout 13.000 diváků, je zaplněna ani ne do poloviny. Vstupné 190-250 šilinků. Na jevišti je rozmístněna obrovská aparatura včetně stojanu s taktovkou a židličkou pro dirigenta. V 19,40 přichází na pódium sedm hudebníků, obrovská gorila oblečená v kimonu zápasníku karate a v khaki kalhotách, to je strážce pořádku a osobní ochránce dirigenta, kytaristy, zpěváka skladatele a šéfa celého tohoto kolosu Mr. Franka Zappy. Na další dvě kytary hrají Steve Vai a černoš Ray White na baseovou kytaru Scott Thunes, bílý Chat Wackremann jedny klávesové nástroje a saxofon Bobby Martin, druhé klávesové nástroje Tommy Mars a percussion Ed Mann. Zappa má oblečené černé pomačkané plátěné kalhoty, stejně důkladně pomačkanou plátěnou

bílou košili, na nohou bílé ponožky a červené tenisky, v ústech zapálenou winstonku, kterých vykouří za představení šest. Začíná se jako vždycky na Zappových koncertech "Preamble", přičemž Frank žádá publikum postávající v bočních uličkách dosti kategoricky, aby si sedlo na svá místa. Následují skladby z poslední Zappovy desky "Ship Arriving Too Late To Save A Drowning Witch /CBS/", Frank zpívá, chvílemi diriguje. Jeden z techniků je zaměstnán pouze laděním a podáváním Zappových kytar. Bez jakéhokoliv upozornění, přesně v daném okamžiku podá mistrovi kytaru a Frank hraje, improvizuje, zapíná či vypíná některou z dvanácti šlapen boosterů, kvákadel a echozařízení na podlaze. 4000 diváků se dostává do varu. Při skladbě "Tell Me You Love Me" obecenstvo zpívá refrén současně se Zappou a mistr se zdá být potěšen. Hraje tedy pro německy mluvící publikum "Sofa", ale pouze jako instrumentálku. Při jedné mezihře si baskytarista navléká na obličej masku úmrlce a při Zappově sóle ukazuje na velké mapě Evropy kde všude při tomto turné hráli a že ještě hodlají navštívit Švýcarsko.

Celý koncert trval přesně 105 minut. Po dvouminutovém aplauzu se kapela vrací na pódium a přidává "Bobby Brown". V tomto okamžiku již pořadatelé neudrželi návštěvníky před pódium je prostor zaplaven. Zappa dohrál a odchází. Obecenstvo sílí, zaznívá obrovský aplaus a volání "Zugabe, Zugabe"-přidat, přidat! a tak se kapela vrací podruhé a hraje "Easy Meat". Nejdrívě zahraje kytarové sólo kytarista Steve Vai, po něm, překvapení večera, ze zákulisí přichází s kytarou dvanáctiletý syn F. Zappy Dweezil a hraje velmi virtuózně a jistě avšak vypadá přitom velice skromě. Zappa přihlíží a zdá se být spokojen. Posléze navazuje na kytaru svého syna a uzavírá tak tento večer.

Je 21.50 hod.

Po koncertě čekáme s přáteli u zadního vchodu, avšak Frank odjíždí podzemním výjezdem. Jedeme tedy za ním do hotelu Imperial. Recepční sice přiznává, že se zde Frank ubytoval, ale odmítá nám ho zavolat. Čekáme tedy v hotelové hale s naivní představou, že se Mr. Zappa objeví. A neuvěřitelné se stává skutkem. Asi po čtvrt hodinovém čekání vychází ze salóнку Frank se svým osobním ochráncem. Oslovujeme ho křestním jménem Mr. Frank se velmi ochotně dává s námi do hovoru. Jelikož je již 23.30 a vzhledem k obecně známému faktu, jak obtížné je dostat se k mistrovi, jsme velice nervózní a v podstatě nás nenapadá nic jiného, než se s ním rozloučit. Celý rozhovor trvá pouhých pět minut a to jen díky naší nervozitě, což si později uvědomujeme. Během těchto pěti minut jsme stačili položit pouze tři otázky.

"V časopise Music Magazin /6/82/ jsme četli, že chceš v druhé polovině července hrát a nahrávat se symfonickým orchestrem Šostakoviče v Československu. Co ty na to?"

"Nic, měl jsem zájem, bohužel mne nikdo nepozval."

"A co Polsko?"

"V Polsku už bylo vše vyřízeno, ale vzhledem k současné situaci to je nemožné."

"A Maďarsko?"

"Ne."

Stačili jsme ještě získat autogramy a Mr. Zappa odchází do své tří pronajatých pokojů za rodinou, která tentokrát cestovala po Evropě s ním.

Linec, úterý 29. června 1982, 20,00 hod.

Linzer Sporthalle, opět sportovní hala, tentokrát pro 7000 návštěvníků, je zaplněna k prasknutí. Kapela začíná pár minut po osmé. A opět skladby ze Zappovy poslední LP desky a opět "Tell Me You Love Me". Mnozí diváci se snaží tančit, ale je obtížné v tom davu jen stát, natož vlnit se a přešlapovat.

Zappa v podstatě nijak nereaguje na dost rozdílnou atmosféru. Celá kapela hraje přesně tak jako nějaký stroj. Skladby navazují jedna na druhou, "Catholic Girls", "Grew Slut", "Disco Boy", "Joe sGarage" a další. Všichni hudebníci mají pořád plné ruce práce a nejvíce snad percussista v pozadí obklopen gongy, vibrafonem, zvonky, činely, bubínky, bongy i velikonoční řečtačkou. Hraje se bez notových pultíků a je přímo neuvěřitelné, jakou hudební paměť všichni hudebníci mají.

V jedné pasáži hraje celá kapela rytmický doprovod a Mr. Zappa tvoří. Zapíná pedálem echo a hraje kratičké sólo. Toto kytarové sólo rytmizuje s kapelou a Zappa zapíná druhé echo a booster a hraje jiné kratičké sólo úplně v protě rytmu. I toto sólo do nekonečna rytmizuje s celou kapelou a Zappa zapíná třetí echo a aplifikátor zahraje třetí sólo v dalším protěrytmu k celkovému zvuku kapely věmu zvuku kapely a teprve nyní rozjíždí rozsáhlou improvizaci na svojí kytaru. Tři předešlá sólo stále znějí a podbárvují celkový sound kapely. Po pětiminutovém improvizaci jedinou šlapkou vypíná tu směsici zvuků a kapela přechází do táhlého blues.

Po závěrečném aplausu přidávají jen jednou, zato však tři skladby mimo jiné opět "Bobby Brown". Tento přírůvek byl však bohužel bez Zappova syna.

Stejně jako ve Vídni, i tady obcházíme po koncertě halu a pátráme po Frankovi. Ptáme se řidičů kamiónů. Jeden nám říká, že neví kde bychom Zappa našli, tvrdí že celá kapela ještě v noci odjíždí do Ženevy, další se zepřísáhá, že nám nemůže prozradit, kde Frank nocuje. Zjišťujeme, že se tady nic nedozvíme a volíme tedy jiné řešení. Pátráme po nejdražším hotelu. Linec není moc velké město a tak by to nemělo být obtížné. Ptáme se jednoho policisty a ten nás posílá do hotelu v centru města. Přicházíme do recepce. Recepční odmítavě vrtí hlavou. Ne, tady Mr. Zappa není ubytován. Posílá nás do hotelu Tourhotel. Ani tady však Frank není i přes to, že v podzemí blikají světýlka nočního kasina. Posílají nás do dalšího luxusního hotelu s luxusním názvem Schillerpark. A Zappa není ani tady. Jsme zoufalí. Recepční vypadá tajemně. Zdá se že nám něco tají. Hovoříme s ním německy, anglicky a pořát to není nic platné. Už bychom dávno odešli, nebýt té nejistoty v odpovědích recepčního. Nakonec trpělivost přináší ráže a neuvěřitelné se stává skutkem. Recepční sice skutečně neví kde je Mr. Zappa ubytován ale zná jedno telefonní číslo, kde je možno to zjistit. Nakonec se nám podařilo jej přesvědčit a získáváme adresu čtvrtého hotelu. Jedeme přes celý Linec až na okraj k vídeňské výpadovce, kde se mezi stromy krčí maličký, ale útulný hotýlek Waldock. Vcházíme do recepce a je všechno jasné. Na stolku v recepci Zappův portrét namalovaný olejem, v pamětní knize Zappův a v lenešce na druhé straně haly Zappův osobní ochránce, tentokrát nikoliv v haleně zápasníku karate, ale v modré košili a bílé sportovní bundě, ale přes to vypadá nebezpečně. Nebylo třeba ani pokynu recepčního a už byl u nás. Netvářil se nijak přátelivě.

Mr. John Smourthers: "Co chcete?"

My: "Autogramy."

J.S.: "Dostali jste je včera."

My: "Ale jen tři."

J.S.: "A kolik jich chcete?"

My: "Ne, jenom pět."

J.S.: "Máš na ně nějaký papír?"

My: dali jsme mu čtyři vstupenky z koncertu a jednu stošlínkovou bankovku.

J.S.: "Český prachy nemáš?"

My: "Proč, jedeš do Československa?"

J.S.: "Určitě někdy, ale tady sbírám bankovky."

My: "slibili jsme mu, že mu určitě nějaké pošleme, dal nám adresu na svoji půjčovnu aut v Baltimore a odešel do přilehlého baru pro autogramy. Po chvíli se vrátil."

J.S.: "Tady si sedněto Mr. Zappa si s vámi přeje mluvit" ukázal na lenošku a křesla u konferenčního stolu v koutě recepce.

My: sedli jsme si a vzrušeně se domlouvali na otázkách, které Frankovi položíme. Za chvíli se John Smothers zase objevil.

J.S.: "Posuň se, vybafl na naši drobnou kamarátku sedící na kraji pohovky."

My: posunuli jsme se a tím pádem jeden z nás neměl na čem sedět a zbývající dva se tísnili na druhé půlce pohovky

I. S. zatím co Mr. Smothers zabral polovinu první.

J.S.: "Jakto, že nemáš český prachy?"

My: "Žijene v Rakousku a tak je nepotřebujene."

J.S.: "Cím se živíte?"

My: "Prací a ty?"

J.S.: "Spím velmi málo. Jdu spát, když Mr. Zappa zhasne a vstávám když mu zvoní budík."

My: "Myslím ale, že si na svůj job nemůžš stěžovat."

J.S.: "Veďu velice osamělý život. Nemám přátele, jsem noc velký a tak se mně všichni bojí."

My: "Před dvěma roky jsi našemu kamarádovi při koncertě ve Vídni sebral z kamery film."

J.S.: "To měl štěstí, protože беру obyčejně celou kameru. Kdybych mu film nechal, tak by na úkor Mr. Zappy vydělal v Československu balík."

My: /smích/ "Byl jsi někdy ve východní Evropě?"

J.S.: "Moment nechte mě přemíšlet... já už byl na tolika místech... dlouhá pauza." jo ~~in~~ byl jsem v Maďarsku."

A v tom již přichází Mr. Francis Zappa. John Smothers vyskakuje z lenošky s mrštností, kterou by u něho vzhledem k jeho postavě nikdo nečekal a na jeho místo si sedá Frank.

My: "Halo, jak to jde?"

F.Z.: "O.K."

My: "Včera jsme se viděli ve Vídni. Vzpomínáš si na nás? Byli jsme velice nervozní, nestačili jsme se na nic zeptat. Proto jsme tě vyhledali i dnes, i když to nebylo lehké. Prolezli jsme čtyři hotely ve městě."

F.Z.: "Jste dobří detektivové!"

My: "Ne, my jsme Češi. Včera jsi na koncertě říkal, že je to tvé poslední turné po Evropě. Také proto jsme přišli do Lince. Je to pravda?"

F.Z.: "Ano nemám už v úmyslu do Evropy přijet. S rockovou kapelou určitě ne."

My: "No to nám nemůžeš udělat!!! Když ne s rockovou kapelou tak s kým?"

F.Z.: "Snad se symfonickým orchestrem. Zná se, že Evropa je nějaká nemocná. Lidé chtějí vidět na pódiu jen ty modré hlavy a pořádné muzice dnes už málo kdo rozumí. Ta Evropa! Například v Německu jsem se setkal s novou organizací. Jejich heslem je "Ausländer raus"/cizinci ven/. Je to pro mne nepochopitelné, vždyť přílivem cizinců je obohacována kultura každého národa a zákonitě stát, který se tomuto přílivu brání, degeneruje. To u nás neznáme. V Americe jsme cizinci všichni."

My: "Mylíš si tedy, že je Nový Svět lepší a na možnosti bohatší než Evropa?"

F.Z: "Yes".

My: "Potkal jsi se někdy tam u vás nebo tady v Evropě s někým z Československa?"

F.Z: "Jo. Asi před 10 lety /přesně před 14 lety-pozn.aut./ ni dal nějaký čech před koncertem ve Vídni placku s čs. vlajkou a propisovačku."

My: "Náhodou toho člověka známe.../jde o vídeňského outseidera zdejšího punk rocku/

F.Z: "Jo tak mu můžeš vyřídít že mi ta propisovačka před pěti léty popsala."

My: "Dobře vyřídíme. A na tohle téma ještě jedna otázka. Byl jsi někdy v Československu?"

F.Z: "Ne, nebyl jsem nikde na východě."

My: "Jo včera ve Vídni, ten malý kytarysta na jevišti..."

F.Z: "...to byl můj syn DWeezil. Je mu dvanáct let a na kytary hraje jeden rok."

My: "Asi má dobrou školu..."

F.Z: "Ne, ne učí se sám. Víš jak? Poslouchá kazeťák s nahrávkami Black Sabbath a toho...jak vypadá jak ženská...jo, Van Hallena."

My: "Asi si z toho vybral to nejlepší protože se nám moc líbil."

F.Z: "Asi jo. Předtím hrával baseball. A taky moc dobře."

My: "No to se hraje na trochu jiný instrument."

F.Z: "Jo něco jako.../naznačuje úder tím klackem na baset/

My: "Že se vracím ještě k Americe spousta našich známých se vrací z Ameriky zpět do Evropy. Snad je to rozdílnost mentality...?"

F.Z: "Snad, ale spíš rozdílnost povahy měst v USA. Los Angeles je srstící město, ale New York je fajn, Chikago a Denver jsou také dobrá města, v Texasu se rovněž dá bez problémů žít. Tam si tě nikdo nevšimne i kdybys měl vlasy po kolena."

My: "Je to možná hloupá otázka, ale když jsme u těch vlasů proč jsi se nechal ostříhat?"

F.Z: "A proč je nosíte vy? Mně vadily při hraní a vůbec..."

My: "Je to s těmi modrými hlavami" a vůbec s celou hudební scénou v USA lepší?"

F.Z: "Ne, momentálně je to v USA stejně hovno jako tady."

My: "Marně scháníme tvé první čtyři LP desky. Sěhnat se občas dají, ale ceny se pohybují okolo 2000 šilinků."

F.Z: "O můj bože! Neplat, nedávej ty peníze! Co nevidět vyjdou v redici, to už je jisté."

My: "Slyšeli jsme, že měly vyjít v Austrálii."

F.Z: "Měly, ale bylo tam moc problémů, v USA je to hotová věc."

My: "A tvé filmy? Baby Snake se tu ještě neobjevilo a ani

200 Motelů jsme ještě neviděli..."

F.Z: "Baby Snake by měl přijít brzy a co se 200 Motels týče

Baby Snake je lepší."

My: "Jo film už jsme říkali tvé "gorile" před dvěma roky sebral tady kamarádovi film. Byl určen pro lidi do Československa, aby si utvořili představu o tvých koncertech."

F.Z: "I am sorry. Je mi líto..."

My: "To je samozřejmé, nemohl jsi to vědět. To já jen tak že je to škoda. Chtěl bys poslat nějaké fotky z těch koncertů?"

F.Z: "Pošlete je raději do Československa. O.K.?"

Ohtějí pohltit Hladovou zeď
i jedlé kaštiny podél cesty,
zakousnout se do štavnatých trávníků
a do záhonu květin.

Škoda těch vlídných cest,
kudy chodívají milostné dvojice
a šeptem blouzní.
Staré magnolie v plném květu
potichu sténají.
Jakmile však počali s nástřelem
a demontáží
staré rozhledny na Petříně,
zavřel jsem oči.
Byla to přítelkyně mých lásek.

Ani jsem je neměl otvírat!
A když se přiblížila první ulice
až k Smetanovu hrobu na Vyšehradě,
s bolestným křikem vylétěli kohouti
ze střechy chrámu
a zapadli někam do křoví
na břehu řeky.

Z každého snu spáče se probudí,
jen z tohoto nikoliv.
Marně kvílejí sirény,
marně vzplály ranní červánky
a rozlévají se po nebi
jako rozšlapané tratoliště
na místě havárie.

Nakonec jsem ještě zahlédl,
že na hladině řeky plovou leklé ryby
a voda je černá
jako v den
posledního soudu.

XX

F E D N A - S E D M I N A

Vladimír BOUDNÍK

Texty z let 1951 - 52

8.VIII.1951 /Libeň/

/1. až 5. strana úmyslně zničena. Psal jsem o době, v níž jsem se modlil./

Život? To je to, co na člověka působí mimo školu - cha-cha; a že dokazují lidé žít v životě tím nejpitomějším způsobem? Život je pro čtyřicetiletého to, co pro desítiletého znamená přečtení určité stránky, poněvadž to bude pan učitel zkoušet. Živětem se stává sklon ke zvykům /úkaz, když člověk přestane růst/.

Krásný sklon. A lidé jsou na to pyšní; a charaktory, toť potřava pro koncentráky. Je to k zešilení, ale bez inklinace ke starému by neexistovalo vlastenectví. Je to příšerné. Lidé se nechťejí měnit a svou práci vytvářejí prostředí vyžadující jiné myšlenkové pochody. Zpoždění! Vzdělanec je vratkou figurkou, neumí-li se vžít do nového prostředí. Je lepší vzít se mrtvé naučné knihy nežli poslouchat takového člověka.

Umělec zpoždující se za dobou je podřadnější nežli špatná reprodukce. Nelituji hodin, v nichž jsem se modlil. Mám v mozku laboratoř. Jak komické jsou buňky, řadí-li se při experimentální modlitbě do obvyklých "poloh", pod kontrolou plného kritického vědomí. A člověk je příšerně složitý útvar. Vidím předmět a v duchu jej současně vidím tisíckrát - milionkrát. Věplikuji a kombinuji myšlenky. /Tentýž předmět tvoří svým množstvím na obzoru hladkou a čistou plochu a nad tím, jako fata morgána, vystupuje obraz toho předmětu nesmírně veliký. Te věčné tčobní s lidstvo je nesmírné chvění. Já, ty, oni - máme pojítka, jsou to zvyky. Kde je žádána rovnováha? I klení ztrácí účín, nemá-li předchodzí spleť podnětů, a Boha může plně proklít jedině bývalý věřící. Beznaboh se tupě a toporně opakuje. Kletby byšly od poděbných. Bojím se, aby milenci lidstva svou lásku neprokleli... Bojím se, že až budu někde ležet s vyhlřezlými střevy, s přeraženými údý, že ve chvíli slabosti se budu dovolávat prokletého zlozvyku z dob modliteb. Bojím se, že se zbaběle oddám jedině myšlencě, aby zbytek váhy mozku s celým bludištěm podvědomí zachránoval. Hnusná agónie. Vrhne myšlení člověka zpět o celá desetiletí. Ubozí citliví básníci...!; lkají nad vojínem, který v bitevní vřavě volá maminku a fyziolog s psychologem rozvedou situaci za pomoci nejhrubších slov. - Prosím, vstříkněte mi zatím dvě injekce sentimentality, pane profesore. Nemohu se dočkat básníka... Žádal jsem dnes o propuštění do výroby. Nechtějí o tom v kádrovém odd. ani slyšet. Dnes jsem byl ve stavu, kdy bych přijal i pryčnu ve vězení. /V Praze./ Mít takové vnitřní představy před popravou, byla by poprava tím nejjádnějším prožitkem. Mám opět citlivou představivost. Nestačím se obdivovat součinností oka a mozku.

29.X.1951

Jsem nastydly. Od počkala obširný dopis. V práci zničeny myšlenkou, že večer budu neschopný něco dělat... Zkoušel jsem sice tvořit, ale idiotské úroveň. Cítkově ulínám jako idiot. Chci vyrazit do ulic.

9.XI.1951, /pátek, 1 hodina v noci/

Včera - ze středy na čtvrtek - se mi zdálo o tom, jak jsem se se sestřenicí domluvili, že se otrávíme. Pocity strachu z prázdna po smrti. Předsevzetí jsme nerealizovali. Sestřenice smrt odkládala z důvodu, že musí dát ještě dětem večeři.

Sen druhý: Jeli jsme s JUDr. Hrabalem v autobuse, 1 stanici za 50 haléřů a místo lístků měli dostat "vepřanky" /jakýsi druh karbanátků/. Průvodčí se k tomu neměl a při vystupování si JUDr. běže o kerun nazpět. Na stanici vidím obraz.

Analýza: Ve skutečnosti jsme měli s Boušem "vepřanky" ze středu v černém pivovaru. Předtím jsem prudce vrazil raměm do obličeje nějakému muži, který se otáčel a v okamžiku srážky narovnával hlavu. Byl jsem rozrušen a prožitky navazující se na mne působily intenzivněji. /Vzpomněl jsem si teď na scénu u snu, když jsem v 9 letech štouchl jednu paní lačkou pod oboč a ona nás žalovala./

12.XI.1951

Na dnešek se mi zdály příšerné sny. Chtěli mne zabít a zjevovely se mi přízraky. /Dočekal jsem s opěrem koni po schodišti a ignoroval mne. Na schodišti vjel z místnosti a dveřmi ven. V dveřích se objevil jdoucí přízrak Jona Reegana a zmizel v nich dříve, nežli zašel za reálnou zeď. Snad jsem křičel ze strachu. Zdálo se mi o krajinách./

Ráno jsem vstával příšerně "rozbitý" a s otlačenými očima.

Analýza: V noci ve 24 hodiny jsem ulékal přesycený a snil jsem. Byla změna počasí - k ránu přšelo. Před několika měsíci jsem viděl /z automatu na Poříčí/ chodit lidi, kteří zacházeli do čirého prostoru a ztráceli se v něm. Teprve později jsem vypozerovat, že za dveřmi je umístěna zrcadlo. Okraj zrcadla byl kryt prostředním kováním skleněných dveří. Každě ráno se mi to promítlo ve snu. Též jsem si ve snu zopákoval stav, zmaláši, kdy jsem mival halucinace. /Možak je úžasná věc./

Dnes jsem měl přijít na schůzku s M... na "Vyhličku", ve 20 hod. Nešel jsem. Naštvan na lidi a zlobí mne hlava. Člověk nemůže realizovat, o čem sní, pro nedostatek času. Dostal jsem dopis od Dočekala. Chystám se napsat redakci.

2.XII.1951

Skicca: I. Umělec tvoří, aby se vyrovnal s vnitřním napětím tím, že se vydá v díle krajně subjektivně. Dílo je výslednicí předchozích vlivů a umělec se nesnaží určovat dosah díla plným vědomím.

II. Umělec tvoří dílo na základě předchozích vlivů a navíc tvoří s vědomím, poučen předchozím vývojem, co od lidí prostřednictvím tohoto díla očekává.

5.II.1952

Sepsaná legenda "Loď" inspirovaná loňským večírkem na Slovenském ostrově, pořádané n.p.K... Přepisoval jsem s F... Jeho básně na stroji. Byl mne navštívit v zaměstnání So... a jeden dlouhý muž. Večer jsme šli na pivo. Policie nám prohlížela legitimace. Hledala nějakého zloděje. Byl jsem meskován. Lisovaným pastelem jsem si namaloval knír a obočí. "U dvoukošek" jsem za dvě 12 piva kreslil portrét nějakého muže. Byl jsem natlučen pastelem.

6.II.1952

Psal jsem drobnosti a večer pověsil Boušemu na klíku lahvičku s terpentýnem.

12.II.1952 /0,30 minut po půlnoci/

Jsem šílenec. Prodělávám obličný psychický proces. Napíši dopis a plně si uvědomuji, že adresát jej nemůže zažít ani zdaleka, jak si představuji. Nevím, jak letos skončím. Byl jsem podruhé na filmu "Mikoláš Aleš". Dostal jsem dopis od J.Reegeny... Boli mne hlava a mám strach z mučení. Vzpomínám, jak píše obětné dopisy a žádný neodpovídá /nebo málo/. Tentýž pocit má asi Dočekal, když píše on mně. Jsem líný jako prase. Již se ani nemohu pochopit, že jsem nevěděl po 1 1/4 roku, co je to mít klidnou neděli. Žere mne, že nejsem schopen nic udělat, nebo udělat-li, že nevidím žádný výsledek. /DLAŇ PŘETRHANÁ MODRÝMI A ČERVENÝMI LINKAMI/

Člověk aby měl náuru sebevraha, chce-li dělat něco nezvyklého!

14.II.1952 /3 hod. ráno/

Dnes na návštěvě Bondy a Sekal. Čtenářský večírek. Člověk stále něco dělá a má za to v přítomnosti hovno. V práci se poslední týden asi 4 pracovní dny flákám. Alespoň bude mít Co... alibi a proti mně argumenty.

14.II.1952 /večer/

Poslední dobou nenakreslím ani figuru člověka. Plodím idiotské čáry, a budu-li ještě nějaký čas v propagaci, budou mne asi muset svazovat, octnu-li se před nějakým mališským problémem. A ten primitiv b.r. si nepomyslel, jaký na mně dělá idiotský dojem, když říkal, že výtvarně v K... vyrostu. Pchá!

Já vůl se se vším vydávám, ukecaností oslabím všechny představy a nenakreslím ani hovno! Vidím, že mne přišla propagace setsakra draho. Dnes jsem oběslal Dr. Hennera, prof. Myslivečka a 2 fyziologická oddělení při Karlově univerzitě. Člověk by měl tolik námětů a je mrzák. Kdybych neměl aspoň tak přesné představy. Snad pitomě kreslím proto, jelikož nemohu vyladit mozek a odevzdávám vědomí více psychických sil, nežli je třeba.

Když jsme vozili s doktorem Hrabalem na sánkách dříví, oběrstvil jsem si ony dojmy z mládí, kdy člověk měl vrcholné pocity, pustil-li model letadla, či přidělal-li na sáně primitivní plachtu a sáně /bez jezdce/ se hnuly byt o 20 centimetrů. To snění, jaké následovalo... Hohohochachacha....

Hégr ve filmu "M.Aleš" mně připomíná Krauera. Dostal jsem dopis od Stáničky. - Začnu-li se analyzovat, mám na co myslet řadu hodin. Jsem vůl a vola ze mne udělala výška. Člověk se stále přizpůsobuje. /Od sexu po postel, kam se nemůže pořádně srovnat./ Co by šlo; bylo by dobré dělat obrazy z fyziologie a různých věd. Kluci mne serou. Vyžívají se ve tři až čtyřčlenné skupině a domnívají se, že tvoří světobornou věc. /Úbozí maniaci/

Ten F... je přece jenom magor. Odmitá tupým gestem každého, kdo by mu chtěl podat výklad, co mu není jasné. Samolibost je bibá dševní nemoc a potom: je v letech, kdy se cítí člověk přemou-dřelým. Ví-li o něčem větu, přehluší každého /snoží se přehlušit/.

DENÍK PSANÝ V NOCI

Bohumil Hrabal

Když se Vladimír Boudník pozdě večer navracel ze zaměstnání, ze svých podivuhodných návštěv a setkání, uléhal oblečen do své postele v Libni, Na Hrázi věčnosti č. 24. Připevnil si stahovací lampu nad polštář a shora postříkovan elektrickým světlem psal dopisy sám osbě, svůj deník. Tenkrát psával Vladimír v pozdním večeru ten svůj deník do ohromné knihy, podobné knihám, do kterých se v pivovarech zapisuje výstav piva, žurnálům, do kterých na jatkách komisionáři zapisují nákup a prodej jatečního dobytka. Vladimír zapisoval ty svoje denní zprávy, ne že by chtěl, ale že psát musel, protože psaní bylo součástí jeho psychoterapie, protože písící ruka ventilovala přehřátý kotel jeho mozku. Pro za noci ten svůj deník tesařskou tužkou, poněvadž tok jeho myšlenek byl tak rychlý, že jen s velkou námahou Vladimír sledoval průtočnost obrazů, které jej posedaly a zahlcovaly. Býval s tou knihou tak spojen, jako telefonní seznam řetězem k telefonní budce. Tak drásal tesařskou tužkou ten svůj žurnál, zbědovaný migrénou, která mu zarážela hřeb do hlavy, žlučníkem, který jak rozpálený klíč mu odmykal játra. Avšak Vladimír čím dále psal, tím rychleji se od něj vzdalovaly ty jeho nemoci a komplexy. A když několikrát do noci zařičel svůj vítězný smích: "Chacha-chaáá!", poslední vrásky se mu přehrnuly za uši, manželní síly dojískřily a pracovní den se uzavřel, aby pokračoval v jiných rovinách a soustavách delirantního snění a zveličených snů. Ten čas před čtvrtstoletím, kdy Vladimír psával za noci svůj deník, býval v morální situaci protikladů, úzkým hrdlem se prokloktával z brilantních asociací ke skutečnému pohybu hmoty. Tuzení a zření nových výtvarných postupů stupňovalo Vladimírovu agresivitu, kterou se dral ze svého prodlužovaného jinošství do mužného věku, který ještě nenastal. Nemoha se ten čas jedním skokem dobrat vnitřní výtvarné vazby hmoty, tedy ze subjektivní individuality probrat se k obecnosti a objektivitě, trpěl hypochondrií a hysterií tak, že hnával situace a události na samý okraj psychického násilí, žaloby pro urážku na cti. Ten čas ve svých dopisech přátelům záměrně provokoval, aby pak nastalo ne smíření a návrat v původní stav, ale syntéza vyšší identity, kterou tvořivý Vladimír znovu rozdvojoval, aby novým rozštěpem dosáhl vyššího tvůrčího i lidského poznání. Psychopatologií k psychologii. Ten čas před čtvrtstoletím, kdy Vladimír za noci psal svůj deník, bydlel jsem ve vedlejší pokojíku, bývalé kovářské dílně, a i já jsem se proklovtával do jiných oblastí psaní a chápání, zhrubá řečeno překonával jsem psychický automatismus realismem, návratem k zážitku a události. A tak jsem ten čas na sebe s Vladimírkem křičivali stojíce každý na prahu svého pokoje, jeden druhého jsme polívali kbelíkem pomejí, lískali jsme jeden druhého po tváři játry a střevy, které jsme jeden druhému vyrvali, hulákali jsme na sebe nejen za zaprásknutými dveřmi dál skrz zdi, ale i přes bloky baráků, ze Žižkova do Libně a nazpátek, aniž bychom věděli, že jeden jsme šli čehy a druhý hot. Ten čas Vladimírek raději schovával moji sekyrku a já jsem zase zamykal jeho kuchyňský nůž. Ale mýlil by se každý, kdo by si myslel, že jsme se neměli rádi. Za čtyřadvacet hodin po psychickém pogromu jsme už zase do sebe lili pivo a Vladimírek okouzloval pivaře a zata oval do svých gestických a hovorových lahůdek i ty, kteří stáli v bačkorách ve výčepu a přes ulici si přišli pro pivo do džbánů. To potom jsme kráčivali večerní a noční periferií, zvolna se vraceli k výtvarným problémům které v nás pořád pracovaly, zírali jsme na Prahu z Pražáčky nebo ze Šlosberku, oči se nám

třpytily odrazem té noční Prahy, abychom ještě ve Vladimírově pokoji dokrmili ty gigantické, neuchopitelné pohledy na elektrickým světlem vyšňořenou metropoli ... pohledem do Vladimírova mikrostropu, který nás uváděl v nadšení svým zákonitým pohybem v miliardostěnné hmotě. A moje sekyrka už zase stála v předsíni a Vladimírův kuchyňský nůž ležel přátelsky na jeho stole. Ten čas, když Vladimír psával za noci svůj deník, tak jak žil na Krázi věčnosti v č. 24 se mnou, zrovna tak hnal svůj rytmus lásky a a zloby nejen proti svým spolužákům z výtvarné školy, ale i proti své matce a spoludělníkům a svým představeným. Vůbec obrazem pohybu jeho vztahů k lidem byla sinusoida, příliv a odliv, černá a bílá. Tak bláznivě miloval a terorizoval každého, s kým se setkal, protože raději se jevil jako pomatenec než maloměšťáček. Bádník Egon Bondy, který nás často navštěvoval, pokaždé když mu Vladimír četl ze svého deníku, dupal podrážkami svých malých-štreviců do podlahy a křičival: "Kurva fix! Mež já najdu jeden takový vobroz, tak prstíčkem překopat musím celý náměstí! A von jich celý stovky sype takhle z rukávu! Vladimíre, proboha! Pište básně, kurva fix!" A Vladimír se prostomyslně smál, vrkoče vlasů mu padaly do čela, smál se a zářil štěstím, protože v jistou chvíli Vladimír býval tak přístupný dojetí a pochvale, že se podobal dítěti, které spatřilo rozzářený vánoční stromeček. A protože Bondy mival pořád strach, že večer se zavřou všechny hospody, už odpoledne jsme nosili na ten případ konve a lavory piva. Když Vladimír měl dobrou náladu, jen jsme vyšli na ulici, vyhodil nohu tak vysoko, že položil podrážku botek na ten nejvyšší sprycel žebříku, který byl řetízem připoután k plynovému kandelábru. A skoro dvoumetrový Vladimír si v té póze zavazoval tkaničku a Egon se procházel pod jeho pokrčeným kolénem a křičel vzhůru: "Kurva fix! Až vo tomhle budu vyprávět Zbyňkovi Fišerovi, ten bude mít radost!" A Vladimír, aby chodci se nasýtíli té události dosyta, nechával tu botku těsně pod lucernou. To zavazování tkaničky bývalo mimořádně krásné večer, plynová lucerna osvětlovala Vladimírovy kučeravé přesténky jeho rozsypaných kadeří, lidé se zastavovali a nebyli schopni slova. A vůbec, Vladimír když kráčel, podobal se rozsvícené plynové lucerně, byl taky tak štíhlý a jeho tvář přitahovala oči chodců na dálku. Ten čas, kdy skoro před čtvrtstoletím Vladimír psal ten svůj deník za noci, vytvořil z učedníků ČKD skupinu, kterou poučil a pak naučil, kterak snadno a lence lze vyrábět sady a seriály flíčků, do kterých pak lze dořáhnout vhodné tvary. A tak co nemohl Vladimír dosáhnout na svých přátelích, aby založili klan a výtvarnou společnost, to mu nahradila skupina učedníků, se kterou po práci chodil do hostince U Kaštanu ve Vysočanech. Bylo nepochopitelné, jak Vladimír se vydával těm mladým lidem. Kdokoliv Vladimíra požádal i jen žertem, Vladimír okamžitě nejen podal vyčerpávající přednášku o tom, jak tvoří svoji grafiku, ale každému psával dopisy tím samým elánem a s vědeckou pečlivostí, jako by psal profesorovi Vondráčkovi. A když učedníci už museli domů, Vladimír dál se vydával těm hostům, kteří přisedli, a znovu s tou samou trpělivostí a přesností poučoval převaře, jak každý se sice nemůže stát umělcem, ale každý, komu se zachce, si může dokreslovat to, co ve skvrnách vidí. Ten čas, kdy Vladimír psával za noci svůj deník, bydlel s ním mladý truhlář pan Kaifr, který když přišel ze šichty, učešal si napomádané vlasy, ulehl na kavalec a dřimal, častokrát jsem viděl, jak Boudník klečel pod rozsvícenou stanovačkou, protože do našeho bytu nikdy nemohlo jít slunce, tak se svítilo i ve dne, vrkoče Vladimírových vlasů ve světle žárovky se třpytily jak mosazné špony a Vladimír vykládal o záračnosti hmoty a jejím odrazu v lidském mozku, avšak pan Kaifr hluboce spal. A přesto po několika

měsících explozionalistického školení pan Kaifr začal pracovat na kazetové skřínce pro svoji slečnu, skřínce, jejíž víko nakonec ozdobil dvanácti obrázky z fenyrovaného dřeva, jehož kouřovou neurčitost dotáhl štětcem do těch tvarů, které v nich viděl. Ten čas, kdy Vladimír psal za noci ten svůj deník, přivedl si na byt svého přítele Boušeho, který ten čas pracoval na přehradě, odkud se vracel tak znavený, že také raději ležel a podřimoval, než výtvarně se vyžíval tak, jak Vladimír si přál. Proto si přivedl dalšího přítele Pitharta a ten grafik celé dny a noci pracoval na grafických listech, které ryl do plechů a jako podložky používal ohromnou železnou desku, která pokaždé v jiné fázi noci spadla se stolu a otrásla nejen celým stavením, ale i ulicí, takže každou noc vstávali nájemníci a běhali v nočním prádle po pavlači, tak všechny ta děsná šupa polekala. Jediný Vladimír se smál, dokonce se radoval z takových neočekávaných probuzení, protože Vladimír miloval maléry a katastrofy, Vladimír dokonce nepochybně přitakoval, vždycky se cítil poctěný tím, co jinému nahánělo strach a hrůzu. A já jsem ten čas chodil pod okny jeho bytu, díval jsem se znovu a znovu, a když jsem ulehl, tak jsem nevěřil tomu, co jsem ve Vladimírově pokoji viděl, a zase jsem se šel podívat, a skoro pokaždé to bylo to samé. Vladimír klečel pod stahovací lampou a přednášel spícímu panu Kaifrovi a příteli Boušemu o explozionalismu, zapřísahal se, do rytmu pohyboval svojí sekyrkou, která se třpytila zrovna tak jako prstenčítí vrkoče jeho blondatých vlasů. Chodil jsem pod jeho okny a viděl jsem, jak jeho dva přátelé se nespouštějí, ale nějakou jinou signální soustavou spánku. Jediný Pithart pracoval, ale byly to veliké realistické grafiky. Někdy přišla i krásná dívka v koženém kabátě, přinesla Pithartovi v kabelce jídlo, a tak kromě ostří sekyčky se pohybovala cínová lžice ve světlech a přítmi pokoje, zatímco hromy té ohromné železné desky se zlověstně leskly, jako by vymýšlely, ve kterou nejnevhodnější dobu nosí se svezou s děsnou ranou na podlahu. Ta krásná dívka v koženém kabátě si později odvedla Pitharta, protože tou grafikou strašlivě zhubnul. Když s tou dívkou odnášeli tu železnou desku, nesli ji jako šicí stroj nebo pračku. Celý dům i sousedé si oddychli. Tak nějak žil Vladimír Boudník, když za noci psal svůj deník, Vladimír, tvůrčí dogmatik sebe sama, syntéza knížete Myskina a Stavrogina, mistr hororu a a neuvěřitelné pokory, umělec, který tak, jak léto šla, dovedl tvůrčím úsilím všdchno to negativní převést v pozitivní. Kdyby žil, v tomto roce by mu bylo padesát let a jeho přátelé, mezi kterými žije více, než když ještě tady byl, vydávají jednu sedmínu jeho deníku pietně tak, jak sám z té ohromné knihy vybral texty, kterým přikládal důležitost a vydal je ve své edici Explozionalismus pod názvem Jedna sedmina. Je třeba ještě dodat, že Vladimírova smrt to byla, která otevřela pohled na jeho život, ve kterém se snažil vbourat se do tkáně a jádra hmoty a postihnout její vnitřní krásu a grafickými listy tu velkou hmotu oslavit a zduchovnit.

P. S.

Jednou jsme si vyjeli s Vladimírkem a básníkem Maryškou na houby. Ve vlaku jsme žertovali o vztahu svatby a zlatého prstýnku, který se třpytil na Vladimírově prsteníku. Panu Maryškovi se ten prsten výtvarně nelíbil, připadal mu konvenční. Vladimír povídá:

"Vám se ten prsten nelíbí?" A básník Marysko pravil, že nelíbí. A Vladimírek, než mu v tom mohla někdo zabránit, stáhnul ten zlatý prsten a vyhodil jej z jedoucího vlaku do nezed ubánějících kulís klánovických lesů. Pohybovali jsme čelístvá, neschopni slova, protože jsme věděli, jak Vladimír miluje ten prsten, symbol lásky k Tekle, se kterou nedávno uzavřel sňatek. Avšak Vladimír bez pohnutí v hlase, tiše vykládal ztichlému kupátku o tom, že tuberkulózní krávy nejvíce dofejí. A dneska vím, že ten nazad letící prsten z jedoucího vlaku, to aristokratické gesto, byl pro Vladimíra tím více tvůrčím činem, čím bolestněji zažil jeho ztrátu. Ostatně tak jak s prstenem nakládal Vladimír se vším, i se svým životem. Před pěti lety, na den Svätého Mikuláše, který taky rád a s láskou rozdával všechno, co měl, Vladimír, děláje experiment sám na sobě a se sebou, netušil a ani ve své bezelstnosti tušiti nemohl, že poslední článek přisinné spojitosti nezapojí ten poslední očekávaný prsten ... a klika klamně cvakla ... a provázek utahující jeho hrdlo se utáhl ještě víc ... a lae lidské ruce tak jako jindy tentokrát na pomoc nepřišly.... a Vladimír po hlavě skočil z hráze přítomnosti rovnou do srdce věčnosti.

Bohumil Hrabal

VLADIMÍR ZE ZEMŘEL ?

Když jsem tuto hroznou zprávu oznamoval kamarádům, se kterými jsme s Vladimírkiem ještě předcházející večer a část noci strávili ve Viole, kde měl výstavu, a pak u Patrona, nikdo mi nevěřil. Leč smuteční obřad byl vykonán a my pak již marně hledali Vladimíra po žižkovských hospodách, marně jsme doufali potkat jeho dlouhou, typicky nahrbenou postavu s vajglen v ústech, či čekali, kdy u nás zazvoní. Začali jsme se s ním tedy stýkat jinak. Po hospodách jsme pili piva na jeho zdraví, debatovali o umění a ptali se, co by tomu asi říkal Vladimír. A že on je zřejmě s Pitibóhen kamarád, naše debaty probíhaly velkoryse a úspěšně. Přibývali i další účastníci, až se ve Spolku přátel Vladimíra Boudníka sešli lidé, kteří by se jinak vůbec nesetkali. Jeho přátelé z různých období - ze školy, z pouličních akcí, továrny, hospod i redakcí - všichni nějak Vladimírem poznamenáni. A přicházeli i mladší, kteří se s ním již skamarádit nestačili. To snad Vladimírek sám snůry a s rozhledem posílá své přátele a typy mezi nás a sám je spojovacím článkem rozhovorů, jež nikdy nejsou nudné. A vystavuje dál své grafiky, roztroušené prozřetelně mezi námi. A ponouká nás, nutí dělat činy téměř nepředložené. To Vladimír chtěl kdysi otisknout celou továrnu. Všechny ty soustruhy a frézky a lisý a ještěrky - udělat z nich velkou grafiku. Nestáčil to. Ale nedávno jeho přítel téměř realizoval tu věc. Parním válcom jako velkou satinýrkou na speciální papír otisknout chtěl celou ulici a rozdávát pak kolaudoucím lidem v Cáčách ten aktivní otisk jejich ulice, roztríhaný na metry. A film a televize měly zase namířít tu událost - tu Poctu Vladimíru Boudníkovu, jak to Česta nazval. Každý nemá ty možnosti, však hodnotí se čin. A vezmeme-li v úvahu, že tato Pocta vznikla spontálně, bez vyzývacích akcí a nadací, můžeme snad konstatovat, že Boudník s námi stále žije

Vladislav Merhaut

PŘERUŠENÝ KŘÍK

emoce vlajou
 jak prádlo na balkonech
 dvakrát měř
 a stejně si už neřízneš
 slovem do živýho

vítr honí po příjezdech
 pavučiny stihomamů
 potkáváme se vždycky
 v uličce U snědeného krámu
 na pár drbů

počasí stojí za bačkoru
 lidi nepíšou
 a už dlouho nebylo posvícení
 jen ukecaný vrabčáci vyvedli mladý
 ... a my jsme vyvedli pár volovin

Večerní Praha informuje
 kolik lidí přespalo na záchytce
 někteří unikly jen o vlásek
 ale šanci mají pořád

skoro
 všichni
 máme
 ještě
 nějakou
 šanci
 pochopit přerušný křik

/IB/

Zmrzlík
ZEMĚ VÍL A DUCHU

Křížem po republice

A když jsme jezdili na čundry
posázavským pacifikem
z Bráníku přes Davlí dál na Čerčany
sédávali jsme na náraznicích a hráli na kytaru
a vlak pomalu drkotal mezi skalami nad Sázavou
která byla plná koupajících se lidí
a viděli jsme neexistující voraře
a četli indiánskou possii...
A potom jsme jeli na festival na Moravu
a stopoval jsem u soudu na Pankráci
a stál jsem tam asi čtyři hodiny
a ještě asi dvanáct jinejch lidí
až potom přišla nějaká voháknutá čubka
a hnedka první auto jí zastavilo
nějakej volysal-jej dědek
a tak jsem se noštvat nad tou nespravedlností
a jel jsem na černo rychlíkem
a celejch šest hodin
nebo jak to dlouho trvalo
sem strávil zamčeněj na záchodě
a v Brně jsem vylez celej zeleněj
a rychle jsem nased na další vlak
ale tam už mě chytili
Na nádraží ve veselíu byl kordón policajtů
a koncert se nekonal
protože ho zatrhli
Přespal jsem ve stanu u dvou kluků z Ostravy
ráno mi dali najíst a výrazil jsem nazpátek
a nevěděl jsem ani vlastně kam pojedu
a bylo mně to úplně jedno
a stopoval jsem dvě hodiny na rozpáleny
silnici za Uherským Hradištěm
a šel jsem za zapadajícím sluncem
a zpíval si písničku
a nevěděl jsem kde budu spát

Šel jsem pořád pryč za hvězdné noci po vlažném
asfaltu a v dálce byly vidět malé vesničky
a u bazénové pumpy jsem se vnutíł
do nějakého auta k tatínkovi se synáčkem
a řek jsem jim, že jedu tam co oni
A kdysi dávno
když mi bylo asi šest
jsem byl s rodičema na Vihorlatě
a tenkrát tam ještě nevedla silnice
a nahoru se jzdilo úzkorozchodnou drezinkou
vítr příjemně foukal
a na mořském oku se to večer hemžilo na pláži rakama
a příští den jsem lez nahatej po stromě
a chytali jsme karase
kterej byl tak blběj
že nám vplul sám do podběráku
a stopovali jsme s jednou holkou na Moravě na
Velkou Fatru
a zastavili nám dva montéři s ávií
Vona si vlezla k nim a já jsem musel dozadu na korbě
a musel jsem se protáhnout úzkou štěrbinou u střechy
a pomalu se spuštět dolů
ale to již se rozjeli
a já jsem spad dolů a strašlivě se bacil
do hlavy do zad a do nohou
a byla tam spousta nařadí a různých motorů
a šileně to hnali
a všechny ty věci nebezpečně litaly sem tam
a snažily se mně zpřerážet hnáty
a rozbit tělo
a já jsem mezi nima zuřivě kličkovał
a ta holka se s těma dvěma vepředu hlasitě smála
a jeli jsme kolem Liptovský Magury
a obludy ze starých obrazů z námořních plaveb
brázdily její vody snažice se nás pohltit
a vzadu byly vidět Roháče a svahy a hlídkujícími světlí
a orel plachtil v nebeskejch výšinách a kontroloval
A potom se objevily Vysoké Tatry
a kolmé rozervané štíty
horolezci v červených větrovkách stoupali

tvrdohlavě výš a výš
a srdce se jim dalo vzrušením
aby jeden ze sta na to doplatil
když mu na hlavu spadne kámen jak telefoní budka
nebo mu na vlhkém kameni uklouzne noha
uvolní se výstupek za který se drží
odlepí se od stěny a řítí se dolů
a bláhově svírá v ruce ten kus kamene
jako by ho mohl ještě zachránit
A řítí se dolů do zpřelámaných žeber
do trvalé invalidity
do roztrásknutého mozku a smrti
Najdou ho možné až za rok nebo za dva nebo vůbec
možná
že je to tak lepší
a kamarádi vypijí večer na jeho památku pivo
Blížili jsme se k Popradu a začalo se stmívat
horolezci ve stěnách si začali hledat malé plošinky
metr krát půl metru
aby tam zavěšení ve spacácích jako netopýři
přečkali nebezpečnou tmou
a na malých vaříčích západní výroby
si z ledu uvařili čaj
Do Popradu jsme dorazili již za tmy a začalo zrovna pršet
vběhli jsme do žekárny
byla skoro plná
silné cikánky seděly na obrovských rancích
a konejšily plačící děti
Vyšli jsme ven a našli chráněnou terasu
přímo nad kanceláři výpravčího
hodili jsme nahoru bačohy a vysplhali se za ní
celou noc jsme nezamhouřili oka
uši drásající klaksony prolétávajících osvětlených
rychlíků Praha-Košice Košice-Praha
dunění motorů obrovských dieselmotorových
mašin nákladních vlaků
jeden za druhým stále pryč
tuny oceli uhánějící na malé málnažičce
ze tmy do světla
všichni si v tíživém polokludění umoptu

něco do vousů a převalovali se z boku na bok

A chodili jsme po Šumavě

a na noc jsme ulehali do seníků plných voňavých
usušených šumavských luk

vařili jsme si polívky ze slimáků a kouřili jelení bobky

a šli jsme po silnici po Horské Kvildě po které

přejelo auto jednou za měsíc

slunce mocně pářilo

blížili jsme se k osamocenému malému krámku

a uslyšeli jsme radostné volání a uviděli mávajících

postavy a byli to přátelé z Prahy

v krámě jsme nakoupili lahvičky a lehli si

na rozpálený asfalt silnice

a pivo nám na slunci pěkně stouplo do hlavy

a tak jsme jenom tak leželi a občas se

někdo překulil na druhou bok a vymočil s

a prodavačka se chytala za hlavu

protože jsme jí do večera vypili celý

krám a ještě než zavřel

koupili jsme si na noc slivovici

a chtěli jsme jít spát do myslivny nahoru na seník

už jsme ho měli vočihnutej ale někdo tam byl

museli jsme počkat až odjede

a po špalkách jsme vylezli nahoru

seděli jsme ve vikýři

vyšel měsíc, z údolí stoupala mlha

a seno za námi krásně vonělo a popíjeli jsme

koupenou slivovici

a na rozlehlých šumavských loukách žančily

krásné víly

a my jsme se tiše chachteli a popíjeli

a potom jsme se jenom svalili do rodu a

spali jak špalci

když jsme se druhý den probudili

už byl zase někdo pod námi a chvilku

co nejtišeji jsme vypálili a zmizeli

v hlubokých lesích

A Jeli jsme po šumavě

a proti nám zapadalo slunce

voda se kráslila v lesích

a jeli jsme někam mimo svět
jeli jsme do země věčného světla
a pluli jsme tak nerušeně celé roky
a hráli na kytaru táhlý písně
A stopoval jsem nad Sušicema na Prahu
a nikdo mě nechtěl vzít
leh jsem si na trávu
hlavu opřel o bačoh a pískal na flétnu
pozoroval jsem oblohu
hejna ptáků směřovala k jihu
a já jsem křepčel na rozžhaveném asfaltu
a potom jsem šel dál
opačným směrem než ptáci
a nestopoval jsem, jen tak jsem šel
a zastavil mě prázdněj autobus
jestli nechci svízt a já že jo
kočiroval ho nějakej děda s vousama jak děda Mráz
a zastavoval každému nadohled od silnice
a všichni ti čundráci byli tak vyvaleni
že jsme je museli přemlouvát
aby nechodili pěšky, že je to na hejby
ale aby se radši svezli a odpočinuli si
a tak jsme si to hasili na PRAHU
a nadávali jsme na komunisty
a na lidi, že si nechaj všechno libět
a zachváli jsme byli v Praze
přál mi štěstí a frčel dál
na sever a potom na Moravu
a zase nazpět
A běhali jsme s Pavlem po Jizerských horách
a hledali pomníčky mordů, zmrznutí, sebevrahů, pracovních
úrazů
a vyhrabávali jsme je holýma rukama ze sněhu
a v každém tom kameni jsme viděli svůj vlastní osud
a mrazilo nás příjemně na zádech
a rychle jsme utíkali pryč
a brodili jsme se bezoddecnu hlubokým sněhem
uprostřed hor
a byli jsme partyzáni
dmulo se nám srdce

a říkali jsme si
že to dokážem

A potom jsme jeli vlakem na jih a potom pěšky
a večer jsme chodili do hospod do vzdálených vesnic
a nazpátek jsme padali hlavou do sněhu a vůbec nám to
nevadilo

a večer jsme viděli zapadat slunce krvavé
a ráno vycházelo čisté bílé

A Jednou jsem byl až v Jugoslávii
potápěl jsem se v moři
a nazpátek jsme jeli přes Alpy

A když mi bylo asi čtyři
přišlo k nám cizí vojsko z nějakých
obrovských stepí

ale to sem tenkrát nevěděl

a myslel jsem si, že se stalo něco krýsného
že přišlo nějaké boží království
protože hodně lidí se drželo za ruce a plakalo
a všichni byli k sobě takoví ohleduplní a milí
a cítil jsem, že všichni lidé jsou nějak spolu
a přál jsem si
aby to tak zůstalo navždy

Cholupický výlet

Asi tak v půli listopadu jsme se domluvili s Pavlem, Jaroslavem a Janem na výlet do Cholupic, malá vesnička, co by kamenem dohodil na jih od Prahy. Říkáte si asi, proč o takové věci piší, ale pro nás, co jsme tam byli, to byl velký zážitek a snad se ani vy, kteří toto čtete nebudete nudit.

Sraz jsme měli v deset hodin dopoledne na stanici metra Staroměstská. Jaroslav přišel o něco později a řekl nám, že Jana nemohl dostat z postele /jako obvykle, protože tento tvor musí spát denně nejméně dvanáct hodin/, a tak se trochu zdržel.

Jeli jsme metrem na Kačerov a odtamtud městským autobusem do Písnice. Vystoupili jsme do hezké, zasněžené vesničky. Staré paní u vrat státku jsme se zeptali, kudy vede cesta do Cholupic. "Rovnou přes pole mládenci, a potom již sami uvidíte", řekla a máchla holí přes bílé střechy ve směru podívaného, zřimničního slunce. Poděkovali jsme a vyšli ze vesničky do otevřených polí. Na zemi leželo asi pět centimetrů sněhu a nový naustále v prudkém víření připadával. Žádné cesty tam nebyla. Šli jsme nazdařbůh pořád do předu na jih ze sluncem. Padající snih v nás vyvolal představu vánoc. Zastavili jsme se a zahráli koledu. Snih prudčeji zavířil a do prstů nás zaštipal tak silný mráz, že jsme flétny honem schovali pod kabát a ruce strčili hluboko do kapes. Proti nám se vynorila z padajícího sněhu ohnutá babka. Když jsme k ní dorazili, řekla nám: "Jen hřejte dál chlápci, moc se mně to líbilo, nebo vás snad zebou prstičky?" a kašlavě se rozesmála. Nic jsme neřekli a šli dál. Za chvíli jsme uslyšeli opilý, hrubý hlas, jak zpívá sprostou hospodskou odrhovačku. Objevilo se kolečko plné hnoje, na němž trnula jakási neupravená ženština tlačena špinavým odrhencem, z jehož hrdla vycházel ten sprostý zpěv. Ženština ho neustále pobízela ke spěchu a občas ho umáčovala rumem, který mu lila přímo z lahve do štětinatého hrdla sama si sobě nočně přihýbajíc. Když nás ta podivná dvojice mijela, vysmekla žena ze své kazačky veliké, umaštěné prso, ze spodu si je zmáčkla dvěma prsty, že se hrozivě postavilo a vyzývavě se na nás podívalo. Konečně jsme se dostali na jakous takous cestu. Podél ní byly pokáceny švestky. Po chvíli jsme došli k hořící hromadě švestkového dřeva a klesli. Stoupli jsme si k ohni a hráli se. Když jsme se dostatečně nahřáli, vyšli jsme po cestě dál. Narazili jsme na muže, který se u poražené švestky opíral o rýč. Hleděl do země a nehybal se. Zeptal jsem se ho, proč kácí ty krásné stromy a takhle je zbytečně spaluje. Neodpověděl. Jenom přešlápl z nohy na nohu. Pavel se ho zeptal, jestli berou. Ani se nepohnul. Vyrázili jsme dál, když v tom jsme uslyšeli ze zády: "Nevim co", a pochvilí, "to je ale počasí". Otočili jsme se. Hleděl někam do dálky a vůbec nás nevnímal. Zrovna, když jsme přicházeli k malému rybníku, objevil se v dálce jasný bod, který se k nám přibližoval velkou rychlostí. Za chvíli jsme rozeznali kníraté chlápisko s velikýma, vytřeštěnýma, démonickýma očima. Z hlavy mu šlehaly obrovské plameny. Bylo slyšet ohlušující praskot vichřicí lámaných stromů. Muž doběhl k rybníku a ponořil do něj hlavu. Prudce to zasyčelo a nad mužem se utvořil oblak páry. Vstal, ošřepal se a vykročil nazpátek. Neušel ani deset kroků a z hlavy se mu začalo kouřit. Zrychloval neustále krok a za chvíli nám v šíleném běhu zmizel za obzorem. Ale to již bylo vidět první stavení. Vešli jsme do vesnice. Věude Lytčipo kotníky hnoje, ve kterém se proháněly děti. Kousek dál v nám ležet

spokojený opilec. Kolem nás pobíhala stáda slepic a jiní svinští tvorové: pes s kopytem, husy se slepičí hlavou, kachny s kočičím ocasem, krávy se zvoncek na krku. Došli jsme na náměstí. Z místního kulturního domu vyrazily hřmotně dvě cholupičanky. Jedna měla vemeno jak krávu a nohy jak brontosaurus a z výrazu tváře té druhé bylo možno soudit... Uprostřed náměstí stála budka. Chtěl jsem zavolat domů, že přijdu později. Vlezl jsem dovnitř. Páchlo to tam jako na záchodě. Zvedl jsem sluchátko, ticho. Praštil jsem s ním a vyběhl ven. Venku jsem si všiml, že od ní nevede žádný drát. Dvou traktoristů jsme se zeptali na cestu na Beránek. Typě hledíce sčichli sebou. Došli jsme na Cholupický vrch. Celé úbočí bylo posázeno stovkami chat. Bylo zrovna po večeři a všichni lidé seděli na dřevěných záchodech. Strašlivý koncert. Rychle jsme seběhli do Beránka. Postaršího člověka v klobouku, který stál na žebříku opírajícím se o zeď domu, jsme se zeptali, jestli neví, kde je tady hospoda. Byli jsme již hodně unavení, a tak jsme si chtěli sednout a pojistit něčeho teplého. Muž zařval: "Cól!" a sesedl toupil a přičku dolu. Zopakoval jsem otázku. Sestoupil na zem a zařval něco nesrozumitelného. Zakřičel jsem na něj, kde je tady hospoda. Podivná tvář muže se zakřivila a muž začal šťoupat opět na žebřík kroutě hlavou a něco si pro sebe brumloje. Šli jsme tedy dál a již pořádně znavení jsme došli do Modřan, kde již jezdí městský autobus.

Již ani nevím, jak jsem se dostal domů. Když jsem se příští den setkal s přáteli, kteří ten byli se mnou, shodli jsme se na tom, že po celou dobu, co jsme byli v Cholupicích a blízkém okolí, smů měli jakýsi zvláštní pocit, který se nedá nijak vyjádřit. Říkali jsme se také, co jsme viděli za podivné věci. Ve všem, co jsem zde živé paměti zapsal, jsme se všichni shodli, že to tak opravdu bylo. Nic jsem si tedy nepřidal, ani neubral. Vynechal jsem jen nepodstatné maličkosti, které s naším výletem v Cholupicích neměly co dělat.

Milý čtenáři, kdykoli se ti naskytne příležitost do této české vesnice zavítat, neváhej. Jistě prožiješ nevšední zážitky a uvidíš podivné věci a možná, že se ti podaří promluvit s nějakým svérázným českým duchem.

/ Napsáno 29.11. 1981, tři dni

po výletě v české vesnici

Cholupicích.

MEJDLO NA JEDNIČCE

Do kuřárny, která je jakýmsi předalím záchodů a již navštěvují vznešení duchové tohoto ústavu, se donesla zvěst, že se bude konat na pavilonu jedna jakýsi večírek. Kudrnatý autobusák Bina v závěsu s inženýrkem vtrhli do dveří a rozjařeně hlásili tuto novinu. "Uklidni se, seš v blázinci," ozval se hlas z pléna, ale autobusák se nedal tak snadno zarazit a začal agitovat. Byl rázem jako vyměněný a jeho deprese byla tatem. Začal plánovat, jakým programem by asi měl přispět ten či onen, nedbaje té skutečnosti, že je opravdu v blázinci a že na jeho řeči asi nebude mít leckdo náladu. "Zavři dveře a vůbec dí do prdele." vyzval ho Jindra. "Třeba vy" ignoroval ho autobusák a otočil se po hlase. "Vy hraje te pěkně na kytaru, mohl byste něco připravit." "Blbec!" zavyl Jindra a šátral pod židli, aby našel hrnec s magorákem. Bina se zarazil, nebyl si tak zcela jist tím pohybem. Zaváhal a zhodnotil situaci. Bude mela, radoval jsem se. Ale nebyla. Jindra se napil a zkonstatoval, že už je to studený, ty dlaždičky to teplo žerou. Zalovil velikánskou sběračkou v hrnci černé břečky a čekal až se to usadí. Nalil si hrnek a sběračka putovala dokola. Během tohoto obřadu se rozvinula debata, které zcela vládnul Bina, která však ještě netkla náš koutek. "Podívej se na toho voľa" kopal mi do židle Bálek. "Ten má skutečnou radost." Obrátil jsem se na autobusáka. "Aby vás to nějak nerozrušilo, to by hlídal plegomazin." Autobusák střelil do něšeho keuta navrly pohled a pokračoval vzrušeně v diskuzi. "Sou to debilové, ty snad nebudou kvůli tomu spát" připojil se Olda a zadýmal z vysomrovaného doutníku, slintaje přitom velmi nechuťně. "Dej mi napít. To je síla, co?" "No to je, to tvý slintěný, ovšem." "Já za to nemůžu" bránil se Olda, "to přejde časem. Já to vážně nikdy neměl". Pohoda večera byla narušena, večírková frakce nás dokonale přeřvala. Ale naštěstí se skládala ze slabších jedinců, takže během půl hodiny opustila náš příbytek a šla žumět na televizi. Jindra zabral na kytaru, ale brzy toho nechal. "Tohle bude ovšem zajímavá záležitost," zadumal se, "co z toho tihle připadí udělaj, to bude pěkněj komix." "A to tam budou ještě ty ženský, to si nenechám ujít" smál se Bálek. "Já tam včera byl, u jedničky, to sou kousky, ty ženský" culil se Olda, byl sám také pěkným kouskem. Hovor toho večera se pak točil už pouze a výhradně kolem onoho večírku, aniž by kdo uvažoval, je-li celá ta záležitost vlastně pravdou, nebo jen fórek nějaké dobré duše. Odplížil jsem se spát. Mejdán to měl toho večera u mně definitivně prohrané. Ráno bývá moudřejší večera, ale v blázinci tomu bývá jinak. Nepřineslo totiž dementi, ale v plné míře potvrdilo zvěst předešlého večera. Autobusák Bina byl pověřen ošetřujícím personálem organizací příprav na tuto akci, která se nám jevila čím dál tím absurdnějši a grotesknějši. Mejdlo na jedničky! To tu ještě nebylo. Ta představa sdílení osazenstva tohoto ústavu s dušemi opačného pohlaví mě nutila k neustálému smíchu. "Čemu se furť tak bíběš tlemiš?" čertil se Jindra. Těžko jsem mu mohl vyličít své představy, které jen umocňoval Bina, zkoušející si v zadním traktu našeho paláce, hned u dveří koupelny, Villonovy verše. Když jsem ho ukázal Jindrovi a Bálkovi, řvali jsme smíchy všichni. Nastal však den D a hodina H a byli jsme dotázáni, zda se hodláme zúčastnit i my. "Bude tam občerstvení, chlebičky a džús" vemlouvala se sestra. "No konec koncův, příjemná změna. Chlebičky nejsou kolínka, i kdyby byly

sabemizernější. A džús by byl do žaludku přeci jen lehčí než ten náš magorák", hlásil se ve mně materiálista. Ale v předtuše něčeho mimořádně průserovitého jsem zaváhal. Byl jsem však bez diskuze zařazen mezi deset vyvolených, kteří měli posloužit coby pasivní složka večírku, jako obecenstvo. Pomalu jsme se soursali k pavilonu jedna a jakási předtucha nám bránila ve spěchu. Konečně tu byly dveře a u nich se na nás zubyla neznámá sestra a zvala nás dovnitř. S přezutím tu neděleli žádný móresy a to nás trochu ukolébalo a zbavilo částečně ostražitosti. Dveře zapadly za našimi zády a klíč se zavrtěl v zámku. Bytí jsme lapeni a hned se ukázalo proč naše kroky tak opatrně našlapovaly cestičkou sypanou pískem. Podél celého sálu se táhnul dlouhatánský stůl s bílým ubrúsem a podél něho dřepělo na dvacet bílých plášťů. Past sklapla. Od stolu si nás měřilo tučet primářů a doktorů ze všech oddělení a pár sester laškujících se svými nadřizenými. Tak tohle nám nedošlo! Přibíble jsme se chvíli motali, až jsme našli jediná volná místa, pochopitelně hned vedle onoho bělostného stolu. Teď se směj nebo breč, všechno jedno. Jsme tu pod lupou a naše chování je sledováno zdánlivě lhostejnými pohledy našich dobrých léčitelů. Seděl jsem na kraji řady židlí, vedle mě Bálek. Jindra se vecpal přede mě. Bylo nabito. Tak teď začne ten trháček. A začal. Po zcela nerozumitelném úvodu jakési starší pacientky se vřítila do sálu žena-chlap, v černém obleku s obrovským motýlem pod bradou. Prsty na obou rukách měla obvázané každý zvlášť obvazy, které ostře kontrastovaly s černým oblekem. Jen palec pravé ruky byl zdravý a tím žena-chlap otevřela desku piána. V tu ránu dřepěta na stoličce a třískala do kláves nápěv nějaké lidové melodie. Ramena přede mnou začala poskakovat. Podíval jsem se vedle sebe a už mi bylo jasné, co bude. Bálek se dusil smíchem a mě na čele vyvstal studený pot. Počal jsem kuckat. K piánu se přiřítit hlouček žen a začal se rovnat v dokonalém zmatku. Nastala dramatická pouza, pak pianistka udělila opět do kláves a sbor spustil "Letěla husička, letěla z vysoka!" Piáno se belhalo za sborem a chvílemi sbor opět zbrkle předběhlo, bílé prsty skotačily a zase pajdaly po klávesách a já pocítil hroznu slabost ze zadržovaného smíchu. První to nevydržel Bálek. Káravý pohled dvou, tří bílých plášťů pochopitelně utkvěl na mně. Sbor spustil "Když se ten Tálinskej rybník nahání," když jsem byl schopen posoudit jeho kvality také vizuelně. Několik dam středních let, dvě babičky, jedna vpředu a druhá vzadu. A jako trumf toho všeho devčátko ve skládané sukni, bílých podkolenkách a lakovaných střevíčkách, které však převyšovalo ostatní o dvě hlavy. Dívka měla ve vlasech mašli a kolem krku vázanku a la Ferda Mravenec. "To je na mě moc" dusil jsem se. Dívce mohlo být něco přes dvacet a být poněkud menší, dalo by se jí hádat tak čtyři, pět. Babky vřískaly a činily tak nervózními nejen svoje kolegyně, ale posléze i pianistku, která do té doby sledovala jen klávesy piána a své bílé buřtíky řádící po nich. Konečně vyklidily pěvkyně pole a pianistka-chlap se mnohokrát ukláněla, až vycouvala ke dveřím. Před diváky předstoupila dívka celkem přijatelného vzhledu až na teplákovou bundu s vyhrnutými rukávy a počala hrát na kytaru ničeneřikající ažardy. Posléze přidala i hlas. Zapěla: "Vracím se z flámu a nevadí, že opičku mám" nebo něco na ten způsob, ale to už byl další nápor na naše bránice.

NA ULICI

Po ulici choděj esenbáci
kteří dělají těžkou práci
Nad hlavou mi lítá éro
a já mám u jména numero
v seznamu na policii
neboť nedělám a jenom piji

Na domě mi visí plakát
na něm je Stalin - má modrej kabát
potom tam taky stojí
že se nás Truman bojí
Za vejkladem vidím srnce
a elektrický hrnce

U řezníka je uherskej salám
Stojí tisíc korun
s babou jsem se hádal vo rum
u pultu v Metru
Měla díru ve svetru
pustili radio; že se v Ostravě dělá
líp než se dělalo včera

Vokolo jdou na špacír vojáci
to jsou pane junáci
oficiři maj epolety
aby bylo v armádě víc osvěty
Všichni shlédněte film Štádré léto
jak mysleli že to nejde a jde to

V půl šestý hlásej na ulici zprávy
že se maj přiblásit zdravý
že maj jít do výroby
pokud to nejsou veřejně činný voseby
Taky nedostanou žádný lístky
tak to maj jistý

NA STAREJCH ZÁMEČKEJCH SCHÓDECH

jsem si voddech

Dole vidím Prahu
a elektrickou dráhu

Naproti je Rudolfinum
a za ním věže vod Týnu

Na řece se koupaj ženský
můžou bejt hezký

A nade mnou Hradčana
ty tvořej panoráma

V PRDELI

Všechno je v prdeli
ve všední den i v neděli

Jenom ty filmy sovětský
ty jsou vědecký

NA UMPRUMU VISÍ STALIN
jak ho maloval Salvador Dali
Má velký fousy
téma to nabrousí
Pod ním choděj Umprumáci
maj nový flaušáci

K VEČERU
na všechno sero

Pak si u Umprum
koupím flašku rumu

Sedím u ní sám
cejtím se jak pán

Za malou chvíli
jsem už opilý

Pekně koukám dolu
na trnože stolu

Nikdo o mně neví
že jsem marxist levý

SVĚTLA CHODĚJ PO ULICI
za nima jde strážník
jak jsou tak choťáci
přišli na trávník

Na trávníku je tráva
a na nebi jsou voblaky
tráva je k jídlu zdravá
a strážníci taky

NA FILOSOFICKÝ K FAKULTĚ
jsem se polekal
seděl jsem tam na schodech
a šel kolem Dočkal

To je skutečná vosoba
to nejní jen kvůli rýmu -
a je hrozně sympatickej
voku můmu

STARÝ MĚSTO

Starý město to je moje
to mi nedá pokoje

Už mě tu znaj esenbáci -
to se mně vyplácí

Taky mě znaj puťkaři
těm se dobře daří

Když jsem vožralej klusám
vokolo svatýho Huse

Jindy zas mám náladu
honit tady parádu

Vezmu si svý malý peraa
poskakuju jak veverka

Mám americkej uze
ten mně sluší tůze

Kdo mě zná tak kouká
že mám v hlavě breuka

Kdyby Starý město nebylo
to by mě zabilo -

VÁNOCE

Za tejden budou vánoce
zase po roce

Přiděl slanečku je kujiščen
mají přijít každý den

Na ulici človák vidí
plno lidí

Neboť je více práce
proto je ta láze

Esenbák i jeho rodina
se modlejí za Stalina

Ale jestli přijdou mrazy
všecko se zkazí!

ZAS JSEM BYL DNESKA OPILÝ
celej den jsme spolu tak zabili
já jsem jen ohlastal
a ti druzí to platili

Ti co to platili
se při tom bavili
kdo by se nebavil když vidí
jak jsem opilý

Potom mě vezli domů
a nadávali mi k tomu
Ale na Kampě stále ráno
šest zasněžených stromů

KOUPIL JSEM SI FRANCOVKU
dal jsem za ni 30 korun
teď ji vozkusám
jestli je lepší než rum

Půl procenta mentolu
krkám nahoru dolu
sedmdesát procent lihu
skládá za mně svoji tíhu

Koupil jsem si Francovku
je lacinější než rum
Už mi tím pítím
měkne rozum

VÁNOČNÍ STROM REPUBLIKY

Věnováno dru Hrabalovi

Pod Vánočním stromem Republiky
žrali dva esenbáci fíky
přivezený z Afriky

Stáli tam voba dva na mreze
přes den napadaly po Praze
na sněh saze

Pak přišel primátor Vacek a mluvil
jeden tajnej za ním hulil
nakonec se ulil

Pamatujete se soudruzi
na ty předválečný hrůzy
kdy všechno měli jen ti druzí?

S VLADIMÍREM CHODÍM PÍTI
ještě když slunce svítí

Sedíme spolu
v hospodě u stolu

Vladimír vykládá sem a tam
a já poslouchám

U šestýho piva
slabou závrať mívá

U osmýho piva
zpívá

Zatím co on zpívá krásně
rečituju já své básně

V rohu sedí esenbák
má novej gumák

V POLEDNE JSEM ZAS VOZRALEJ
na nebi je bílej měsíc malej
vokolo něho skáče moje milá
to asi taky hodně pila
Jednu nohu sem druhou nohu tam
ať se taďy tolik nemotá
Kateřina za měsícem běží
na řece je leď a trochu sněží
Vokna eště nejsou rozsvícený
lidi u krámů si prohlížejí ceny
Vod rána jsme dneska pili
Zatím ulice a střechy jsou už bílý

JARO LÉTO PODZIM ZIMA
čí je to vina? -
Jaro léto
podzim
zima

TRÍ PSI BĚHAJ PO HRANICI
držej v každý ruce svíci

Na kopci se jako blázen
slunce posadilo na zem

Va vodě je mokro v lese tma
- někdo stojí u okna

VČERA V NEDELI
mě hrozně svrbělo v prdeli

Bylo to vod toho
že jsem žral mnoho

ACH JAK MĚ SOUŽÍ A TRÝZNÍ
zácpa svou hroznou přízní

V břiše nosím tvrdý kámen
v měchýři tma páli plamen

Plyny vycházej mi ústy
někdy taky roztok hustý

Střeva hníjí mi mám dojem
nebo se spekou tím hnojem

Ach jak mě souží a trýzní
zácpa svou hroznou přízní

S NEŽNOU OPATRNOSTÍ PRDÍM
abych se neposral
Venku je tma
na nebi mléčná dráha
je pod mrakem
Včerejší den
až na to že jsem jedl ty fazole
se nevyznačoval ničím

NEDALEKO DVĚŘÍ
poletuje peří
zatím se k večeři
šeří

Sestra nudle měří
možná že snad věří
že venku na keři
je korejské příměří

SÁM
jdu po ulici
po Národní třídě

S HRŮZOU KOUKÁM ŽE DĚLÁM INTIMNÍ LYRIKU
jak se škvařím na rendlíku

To je něco pro historii
jak piji!

Za sto let budu na vobrazě
jak chodím po Praze

Zvlášt' bude zkoumání tuhý
kde jsem neměl žádný dluhy

Mnohej si vykrouží piruetku
na tom kde jsem si pučil pětku

Mý sebevražedný pokusy
to bude něco pro husy

A můj život pohlavní
to bude to hlevní!

Tak jsem nasranej velice
že se kroutím jako vopice!

V POTOCĚ KDE PLÁVE MÁ HLAVA
Trochu nadnesená aby mohla dyknout
havran letí seshora a vrána zprava
budou mou hlavu chytat

Hlava se sama chytá za hlavu
havran je na ní a tahá z ní vlasy
Vrána se topí - volá; uplavu
a uplave asi

Havran se vránu vyserel; co ty s ní dělal
hlava se po vodě točí a otáčí
Něco takovýho jsem hledal
ček havran na tom koláči

Kolem potoka kde moje hlava plove
roste rákosí a na něm rákosník
jsou tam rosníčky a žížaly a havran klove
a tam kde není most je převozník

ale dnes nemá žádné vyznavače. Její název pochází z anglického "more men" /více mužů/. Není dosud přesně zjištěno, zda kladli skutečně důraz na větší rozmnožování mužského pohlaví, zda tedy byli "menofilní" a tudíž "antiWomenští" /proti ženám/, či jde v podstatě o náboženský pocit potřeby, aby nás bylo více vůbec bez rozdílu pohlaví. Někteří znalci se přiklánějí k druhému názoru a také ve Francii, kde se mormoni nazývají plus-hommové/což lze překládat i jako "více mužů" / i jako "více lidí/ je v tomto punktu jasné. Francouští plushommové mají ženské kazatelky, s nimiž zcela přirozeně, pravidelně a bez zábrán obcují v nejlepší slova smyslu, tvoříce tak novou generaci plushommat.

Němečtí věřící této komunity se shodně označují jako "mehr-männri" /z německého "mehr Männer"-více mužů/-v české transkripci nermeři-ale také oni nepocitují zábrany vůči druhému pohlaví, vedle něhož a s nimiž se vyskytují běžně, zakládajíce spokojená monogamní manželství. V německých náboženských obcích je kazatelek podstatně méně než např. ve Francii-dbají tam na důslednost péči matek o rodinné prostředí.

Na druhé straně je nutno uznat, že slišet kázat Francouzku plushomku je požitek. Jsou nesmírně výmluvné, příjemně exaltované a zdůrazňují volný výklad myšlenek, jež věřícím sdělují. Jsou vždy pečlivě upraveny užívajíce techniku "make up" beze snahy přílišně zdůrazňovat své tělesné přednosti. O jejich domácnosti se ovšem spíše starají manželé.

Z vlastní zkušenosti vzpomínám, jak v rodině kazatelů Pierra Renéc Duvalových ve Strassbourgu mě bratr Pierra hostil vybranými lahůdkami francouzské kuchyně /ne něž zde, při opavské kuchyni, bezelstně vzpomínám/snášeje mi přitom náboženskou literaturu, zatímco sestra Renéc/cheresoeur Duval pokračovala neúnavně v tom, co nestačila vypovědět z kazatelny.

Snad to postačí pro vaši informaci.

xxx

x x

xxx

Protože vím, že žijete svými všedními starostmi a máte málo času obracet svou mysl k věcem novšedním, vybral jsem vám několik dalších, často svérázných "Oslovení ke kázáním" normenského kazatele Bakera, která svojí stručností jsou právě tak vhodná pro pádícím životem zaneprázdněná spoluobčany. Baker ve svém Praktickém katechismu moderního člověka doporučuje přečíst vždy před spaním jedno oslovení a položit si otázku:

Jak jsem na tom já v tomto punktu?

-----

xxx

x x

xxx

Dámy a pánové,
je vám jistě známo, že pevnou zásadou určitých lidí je nedělat nikdy nic, co by je mohlo jakkoliv poškodit nebo z čeho by nezískali nějaký prospěch. Se vši vážností, prosím uvažte, proč vy takoví nejste a co z toho máte!

xxx

x x

xxx

Dámy a pánové,
zda bude klidno a větrno, deštivo či slunečno, záleží na izotermě. Ale v době sopečných erupcí a zemětřesení nečekejte až co podniknou druzí. Záleží na vás, abyste nezůstali pouhým otiskem v nánosu ztuhlé lávy...

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX od života nic nečekejte-budete jím značně zklamáni, pokud nepochopíte, že životní gradace nemá žádnou jinou perspektivu než úsilí mravní, tvůrčí a duchovní...

XXX
X X Pravím vám, dámy a pánové,
XXX že s kopáním jam to nikam nedotáhnete. Ale nedáte-li si už říct a občas někomu jámu kopete, nedělejte ji nikdy zbytečně hlubokou, ať ten kdo do ní padne, má šanci vylézt. Myslete na to, že jámy kopou i jiní...

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX včas vás varuji před slabostmi našeho lidství, neboť nic vás nebude nudit víc než vědomí, že můžete všechno mít. A nezapomínejte, že i přehnané bohatství ducha může být prostopášnou nenasytností...

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX vědecko-technická revoluce je spíše než revolucí ukazem toho že stále ještě nedovedeme domyslet praktické důsledky naší tvořivé tvůrčí fantazie a vynalézavosti. A tak naše rousseauvské volání po návratu k přírodě, má trokou chuť po hebricidním diaoxinovém a siřičitěm pelyňku...

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX slyším povzdech mnohých z vás nad zaujetím a nadšením mladých pro beat a hot či blues a rosk, a vidím váš zármutek nad jejich nenáboženskostí. Ale milé sestry a bratři, zdaliž pak jste se kdy pokusili ve své důstojné dospělosti stát se alespoň na chvíli klukama a holkama? Ne-li, nechť vám Bůh-ten velký rocker na nebesích - odpustí...

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX my všichni podléháme psychologii dvojí optiky. Tentýž čin jsme schopni vidět jako projev nemorální vůle nebo jako scestné podlehnutí vnějším vlivům. Při prvním pohledu voláme po trestu-to zpravidla, když jde o druhé, při druhém žádáme o porozumění a omluvu-to když jde o nás.

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX dokážete-li spóčínout
v úplné oproštěnosti bez vůle k aktivitě,
v úplné odevzdanosti bez vůle k činu,
v úplném zastavení bez vůle k pohybu,
dojdete nirvány, ale popřete své lidství;
neboť vyjímečnost, ač patří k člověku,
podstatu člověka přesahuje.

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX je dobré dbáte-li o žádoucí a lahodící vzhled svého těla,
necháte-li přitom dlít svého ducha jako němého svědka své tělesné krásy.

XXX
X X Dámy a pánové,
XXX je dvojnásob pošetilé, opakujete-li ve stáří omyly svého mládí

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
snažíte se pochopit vesmír? Ale to je něco, nejsme schopni
ani s nejvypjatější fantazií. Doporučuji vám, aby jste se
pro začátek snažili pochopit jeden druhého - bez bujně
fantazie, přehnaného optimismu, ale s pevnou vůlí.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
není tak zlé, že nedodržíte vždy svá dobrá předsevzetí a
a zásady, ale je tragické, když selžete sami v sobě - sami
před sebou, když selžete tam, kde není žádná mravní alter-
nativa.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
ke své lítosti musím říci, že jsou mezi námi i takoví, kteří
si myslí, že jim budou pečení holubi do huby létat, ale to
se mýlí, my to těm holubům zadržíme.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
dojdete-li k názoru, že smyslem vašeho života je služba
lidem, pak vezte, že jste získali značný náskok, ale zapome-
nete-li sloužit i sobě, náskok určitě ztratíte.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
ti, kdo nic nehledají, aby se vyhnuli zklamání, se podobají
těm, kdož hledají nevědouce co, ale přece jen - i takové
hledání je lepší než pasivní rezignace.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
chcete-li se vyhnout trpkým zklamáním, musíte i v nejko-
lektivnějším citění zůstat sami sebou.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
tvrdíte-li si, že nemáte potřebu nic ve svém životě měnit,
může to být nejen projevem vaší zásadovosti, ale také ne-
chuti překročit svůj narcisistický práh. Vízte, že každý plas-
ticky prožívaný život potřebuje své korekce, jen plochý
život zůstává bez korekcí - a bez vůně.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
stravujete-li se zármutkem nad tím, co je vám odněno,
nedovedete asi zhodnotit mnohé z toho, co je vám dopráno,
neboť vše vám dostupné je vždy cennější než to, po čem
často toužebně a marně saháte.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
vás, kteří hodláte vstoupit ve svazek manželský, obadám
slovy kazatele:
Neodejde muž od manželky svá, kterou naprosto učinil, žena
od manžela svého, jehož otcem učinila, aniž ztratí polovinu
z dítěte každého a děti polovinu smutky i radosti svého.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
máte-li někdy potřebu svěřit se, vyznat se, říct o sobě to,
co zpravidla běžně neříkáme, nezapomínejte, že mezi důstoj-
nou a nedůstojnou sebekritikou je kosmická vzdálenost - aby
z vás místo znějících slov nevycházely jen pšouky.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
než se začnete odvolávat na osud, zamyslete se nad tím,
čemu jste věřili, za čím jste šli a čemu jste dali svá srdce.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
budete-li někdy v životě na dně s pocitem, že už nemůžete
dál, vězte, že je to ten pravý okamžik začít znovu a jinak.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
uznejte, že je značně paradoxní, jestliže je někdo netečný
k vlastnímu životu jen proto, že se nemohl předem vyjádřit
ke svému zrození a nehodlá vzít na vědomí svůj zánik.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
jste-li motivováni abstraktní ideou natolik, že ji respek-
tujete svým chováním, pak důkazem reality je nejen vaše
chování, ale i idea samotná. Přivedli byste mě ovšem do
rozpaků, kdybych vám doporučit měl tu nejvhodnější ideu pro
úspěšný život.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
dojdete-li k závěru, že se musíte rozloučit se svou minulo-
stí, udělejte to důkladně, ale s taktem - je to přece jen
vaše minulost.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
uvažte, že předstírání a předvářka se mohou stát bez velké
námahy vaší druhou přirozeností, budete-li jen trochu důs-
lední a nenecháte-li se zastrašit žádnými humanizujícími
moralisty.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
je to němilé, ale i já jsem se stal objektem lásky - při-
šel za mnou jeden podnapilý bratr /nebudu ho jmenovat/ a
neustále mi opakoval, že alkohol je metla lidstva, bral mě
za ruku a žádal mě, abych mu slíbil, že už nikdy za žádných
okolností nevezmu kapku alkoholu do úst. Když jsem mu to slíbil
slíbil, rozplakal se dojetím a moc mi děkoval, neboť on sám
prý to slíbit nemůže.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
nemám námítky proti vašemu úsilí dosáhnout v životě úspěch,
ale bylo by chválihodné, kdyby úspěšný život každého z nás
byl i životem prospěšným.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx nejsložitějším úkolem v životě každého z nás je potřeba
dotvářet sebe sama; asi vás nepotěším, když vám sdělují, že lze
teorii a praxi tohoto úkolu si musím vybrat každý sám.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx bojte se včas sami sebe, abyste se později nemuseli bát
následků svých činů.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx pro každého z nás je nanejvíš důležité společenství lidí,
pro něž potřeba lidské soudržnosti je potřebou svobodného
života v pravdě.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx netvrďte, že jste v životě našli vše, co jste najít chtěli;
mohlo by to svědčit o skromnosti vaší vůle, nebo o omylech v
hledání; neboť nalézt můžete jenom věci malé, o velké musíte
usilovat.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx nedivte se, že vaši přátelé se budou cítit podvedeni, neupozor-
níte-li je, že hodláte překročit jimi předpokládané meze a
neumožníte jim včas se odpoutat.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx je podivuhodné, jak je člověk přizpůsobivý, pružný a obětavý,
když usiluje o dosažení nejvyšších parametrů své hmotné
úrovně.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx včas vás varuji, každá moc je jako vodič vysokého napětí,
podílet se na ní je životu nebezpečné; v každém případě
je to vždy krajní ohrožení osobnosti.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx jakmile začnete uvažovat o tom, že některé lidské skupiny
jsou rasově méněcennější než druhé, jste na nejbližší cestě
prohlásit nadřazenost své vlastní skupiny.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx xv knize "Slabostí" stojí psáno - Domluvíš-li se sám se sebou
máš naději domluvit se s druhými - a dále - Zbav se zarpu-
tilosti své mysli, aby jsi netoužil panovat nad člověkem -
neboli, jak praví prorok - Nebudeš porážet vepřů ze dvora sou-
sedova aniž souseda samého - a ještě dále - K víře pravé-li
dójdeš, smířlivost tvého svědomí nepřipustí hubení bližních
pro víru jinou.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx rád bych doporučil těm, kdož žijí v mylné představě, že slova
kazatele jim mohou připravit cestu do ráje, aby se raději se
zaujetím věnovali nějaké obecně prospěšné činnosti, neboť
to bude mnohem nadějnější cesta k jejich spáse.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
vy milující pómňte, že milostná náklonnost je jen částí
mozaiky vašeho života - necháte-li mozaiku nedokončenou,
zůstanete kulhavými poutníky na cestě lásky.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
lituji, že vás musím zklamat, ale neoslovuji vás proto,
abych vás naučil víře v Boha - této podivuhodné lidské
kategorii - neboť ten, kdo ji vlastním přičiněním získal,
nemůže ji ztratit, kdo ji ztratil, ztratil ji jen zdánlivě,
neboť ji ve skutečnosti neměl.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
není tak těžké zbavovat se svých slabostí, dokážeme-li
prohlubovat dobro, které v sobě nosíme.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
někdy při nejlepší vůli nemohu zůstat vážný. Nedávno mě
jedna mladá sestra požádala abych ji slovní sugescí odna-
učil kouření, pití alkoholu, požívání narkotik, přejídání,
hypererotismu, a ještě několika drobným zhýralostem. Moc mě
to rozesmálo a řekl jsem jí, že žádná tak mocná slova neznám
a že sugesce není součástí mého působení. Byla zjevně zklá-
maná. Když jsem jí doporučil navštívit odborného lékaře,
rezolutně prohlásila, že s těmi ateisty nechce mít nic spo-
lečného a nebude se před nimi svlékat.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
člověk je pozoruhodná a zvláštní bytost - nikdy nemůžete
vědět, zda bude jednat tak, jak předpokládáte. Nedivte se
proto, že život s lidmi je vzrušující nejistotou.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
víte, v čem je čertovo kopýtko? V tom, že člověka, kterému
něco zakazujeme, necháme kontrolovat zase jen člověkem.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
smysl života nemůžete hledat, neboť smyslem života, ale i
jeho podstatou je život sám ve svém celku. Hledat můžete
a musíte koncepci svého života v uvědomnělém sebezhodno-
cování, což je aktivním a praktickým hledačstvím smyslu.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
už to, že chcete vědět a tuto svoji touhu po věděni neopu-
stíte, je kus smyslu vašeho života.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
ti, kdo vidí v umění vyšvihnout se dosažení svého životního
cíle, budou značně zklamáni až zjistí, že se světí úspěch
je nepřivedl k cíli.

xxx
x x
xxx
Dámy a pánové,
jsou lidé, kteří se vážně domnívají, že náprava věcí světa
ských může nastat jen když se jejich chování stane obecnou
normou, mravností. Omluvme tento přístup, který je
neúčinný.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx táži se vás, jakým právem nás zamřížování a zakatování
narušitelé pořádku nabádají být dobrými a dokonce lepšími?
Nechť nejprve sami spočinou v blahodárném zpytování a
nechají vzkličít zrno počestnosti ve svých myslích, aby
očistění vstoupili do obce před kazatele.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx často se mě ptáte, co máte dělat, když vám někdo ublíží. Jsem
na rozpacích, zda vám mám doporučit nastavit druhou líc,
neboť v životě i já jsem se v životě raději bránil; a pak
nejsem si jist, zda vy sami nemáte někdy chut dát někomu pár
facek. Pokud zůstanete jenom přítom, nebubu vám to zazlívát.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx je na pováženou mít vždy a ve všem pravdu a chovat se
podle toho.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx čím méně se stydíme za vlastní slabosti, tím nemilosrdnější
jsme ke slabostem druhých. Aniž by jste si dávají ruku na
srdce - nepocítujete někdy škodolibé uspokojení z nedos-
tátku druhých?

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx s vaším citovým životem bude něco v nepořádku, považujete-
li monogamná manželství za trvalou překážku vaší sexuální
ctižádosti.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx než někomu něco dáte, ujistěte se zda chcete opravdu dát,
neboť dáváte-li, abyste dostali, zaměňujete dar za obchod.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx máte-li přísné mravní měřítko pro druhé, nedívejte se, když
druzí budou stejné měřítko uplatňovat vůči vám. Z čehož
vyvozují, že je rozhodně lepší přihnout jedno oko nad
poklesem druhých než zavírat obě oči nad poklesem vlast-
ními.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx ani nedůstojné podmínky by vám neměly zabránit v důstojném
prožití života.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx praveno jest v podobenství - I sesedli se v čase pitrním
kolem stolu radující se z přítomnosti každého z nich. Polo-
žili pak všichni ruce na stůl dlaněmi dolů, aby každý pra-
vicí svou sevřel levici souseda svého. Takto spojení v
zamyšlení nad sebou hleděli sobě vstříc, aby otevřeli svá
srdce. A tu, jak bývalo zvykem, proasol vždy někdo oslovení
na nastávající den. Dnes tak učinila Ráchel - Naborn vláhu
ranní rosy a svlažím jí rty vaše. - Dítil-li se kdo oslov-
promluvil. I řekl Ezrael - Kapky ranní rosy z rukou svých
ulpěly natrvalo v mém srdci. Nikdo tak neručil. Léto

rozjímání, až nejstarší z nich, pán domu, vybídnul bratry a sestry, aby brali sobě z prostřeného stolu. Zdálo se však, jakoby všichni nasyceni byli.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
foukáte-li do plamene své touhy, ověřte si, zda není
zabalena v hořlavém obalu.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
připouštím, že usilovat o slávu, moc a bohatství není
nemravné - pokud člověku už nic jiného nezbyvá.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
dvakrát v životě jsme přelstěni, když do života vstupujeme
a když z něj odcházíme, neboť kdybychom věděli, co nás v
životě čeká, nevstoupili bychom, a když už bychom žít dovedli,
musíme odejít.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
nechtějte vám útěchou, že zmoudřít můžete několikrát, nepove-
de-li se vám to napoprvé.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
abyste rozuměli sami sobě, nesmíte se otáčet zády k ostatním.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
je nadějí a štěstím člověka, že věci pro život nejdůleži-
tější nelze ani koupit ani přidělit ani dostat darem.

xxx
x x
xxx Pánové,
není nic zavrženíhodného, že jste okouzleni půvabem a ste-
pilostí mladých dívek - napováženou by bylo, nepřiznat si
to. Avšak neujdete pohrdání obce i sebe sama, proměníte-li
svoje vášně v nestoudnost vůči ženě.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
mluvíte-li o naší stoupající životní úrovni, doufám, že
nemáte na mysli naši trvale vzestupnou spotřebu alkoholu.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
jedinečnost sebevijádření každého znás spočívá v tom, že jsme
museli prožít to, co jsme prožili, abychom mohli vyslovit to,
co vyslovit chceme.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
jsou mezi námi takoví, kdo duši nemají, v její nesmrtelnost
nevěří, však o svém těle nepochybují, rádi by pro jeho nes-
mrtelnost něco učinili.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
nepodceňujeme všednodennost - je náplní života právě tak
jako naše dobrá předsevzetí, která nikdy naplníme.

xxx
x x Dámy apánové,
xxx je zlé, když se nejenom tváříme, ale i jednáme jakoby zde ostatní byli pro nás, zatímco my jen sami pro sebe.

xxx
x x Dámy apánové,
xxx dva kladné póly člověka mě naplňují naději - mikrokosmos jeho nitra a jeho pohled do vesmíru.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx budete středem obdivu, stanete-li se slavnými, budete žít v blahobytu, stanete-li se bohatými, budete rozhodovat, stanete-li se mocnými, tuším, že jen čas na život bude pro vás úzkým profilem.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx jste-li zamilovaní, teprve později budete moci posoudit, zda jste byli na vrchole blaha nebo v osídlech lásky.

xxx
x x Dámy apánové,
xxx k četným dotazům zděluji, že citová vyprahllost je horší než sexuální zhyralost, ale chránit se je nutno obojího.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx nedobře činíte, schováváte-li své trumfy v rukávu, spousta vyložili v dobu pro vás příhodnou, neboť žádný trumf není pověřením k velkým činům.

xxx
x x Dámy apánové,
xxx nejen reální koncepce člověka není zárukou ideálů, vyváženě a harmonické společnosti, ale ani reálná koncepce společnosti nás nepřivede k ideálu harmonické osobnosti; a přesto si osvědčujeme svoje lidství především tím, že se svých ideálů vzdáváme.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx jak známo, život neposkytuje žádné zpáteční jízdenky - nelze ho vracet, ale směr další cesty, ten můžeme změnit vždy.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx v mládí se zpravidla orientujeme podle druhých lidí, každé prvotní orientaci bychom měli ve zralém věku znovu a tento-krát samostatně rozhodnout.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx chovat se netečně k jinému znamená pomíjet vlastní důstojnost.

xxx
x x Dámy apánové,
xxx bylo by hrubým omylem domnívat se, že je jen jedna správná metoda výchovy pro každého.

xxx
x x Dámy a pánové,
xxx ve své touze být vyvolenými zapomínáme, že hranice mezi vírou pravou a nepravou je poměrně.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
často zapomínáme, že problém určité myšlenky či nápadu není
v tom, zda je či není sám o sobě dobrý, ale zda a v jaké míře
je realizovatelný.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
můžete-li říci, že tvůrčí práce pro vás znamená náplň života,
láska okouzlení životem, umění inspirací k životu, filozofie
pochopení života a víra usmíření se životem a smrtí, pak jste
se nepochybně ocitli v blízkosti štěstí.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
v uplívajícím čase vyprchá každé kouzlo tělesné krásy, zatím-
co tentýž čas kráse duševní dává vyzrát a zmnožit se.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
ve svém dobývání a pokořování přírody jsme zašli trochu
daleko, jakobychom se chtěli přidat na stranu jejich sebe-
ničivých zdrojů.

xxx
x x
xxx Dámy a pánové,
i bylo řečeno příchozímu, zanech svoje trápení na prahu mého
domu, odlož svoji bolest na okraj mého lůžka, vylač svůj žal
do mých dlaní. Zdráhal se přijmout tolik milosti a odpověděl,
nevstoupím do tvého domu, abych se zbavil svých strastí, ale
vstoupím, abych velebil svoje trápení, uchoval svoji bolest a
v žalu vypověděl svoji radost.

xxxx
x x
xxxx Nepatřím k těm, kdo hledají svou podstatu, neerrám moudrost
z moudrých rad. Patřím spíš k těm, kdo na cestu se ptají a
nechtěli by zůstat stát.

/Ze Snícího semináře Johna Bakera/

xxxx
x x
xxxx Víím, kolik rzi utkvívá v lidském srdci jen trpkost myslí
znáhá naše bdění víím, co je lidská netečnost i kolik
touhy skrývá naše snění.

/Ze Snícího semináře Johna Bakera/

Závěrem z dopisu z 20.2.1984

... ponechávám slovo Johnovi, s nímž jsem si dlouhou řadu
měsíců vyprávěl, přel i souhlasil, a které mě trochu nakazil
svoji krajní ohleduplností vůči sobě samému. Teď si uvědomuji,
že jsem vám o něm nikdy nic bližšího neřekl, i když jsem ho
často citoval. Připadá mi tak trochu jako civilní evangeli-
sta či satirický kazatel s blyskajícím ohníčkem humoru v
koutcích očí. Zablýská-li se někdy v obou najednou, je pak k
nezadržení. Má pořád dost problémů, které mu nechtějí nudit

se, být netrpělivý či překypět zlobou. Na jeho zevnějšku není nic, co by stálo za zaznamenání - chová se i obléká občansky, strážlivě, takže na moji otázku, položenou v dobrém rozmaru, jestli ví, kde se uplatňuje "joging styl", odpověděl zcela neákvátně, že se jogou nezabývá, ale kdyby nebyl tak starý /je můj ročník/, že by se rád na hlavu postavil, aby si ověřil, jestli by při inverzně působící gravitaci jeho mozek neslevil ze svých názorů a postojů ...

XXXX
X X
XXXX

